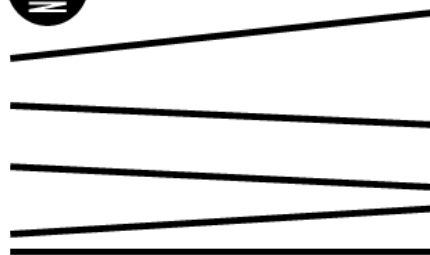

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	af Louise Hølder ; oversatte af Andr. Fred. Høst.
Titel Title:	<u>Smaahistorier, Fabler og Fortællinger, til lærerig Underholdning for smaae Børn</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2. uforandr. Oplag.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : E. Steen, 1836
Fysiske størrelse Physical extent:	196 s., [8] tav.

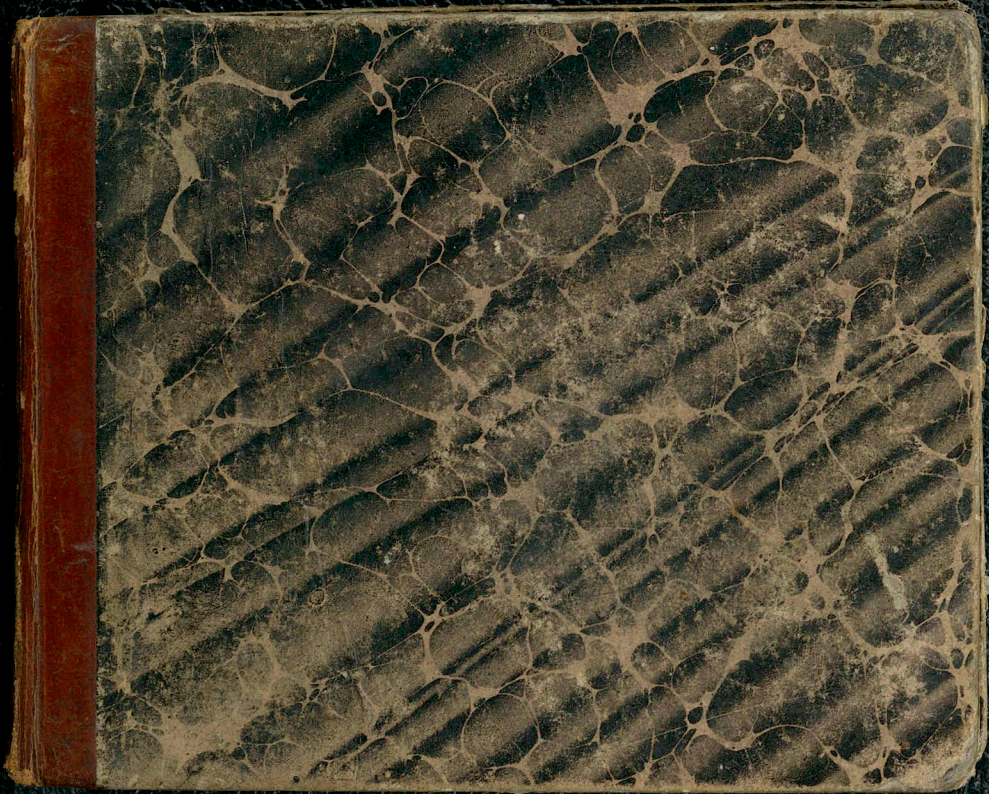
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

15 - 238 - 8

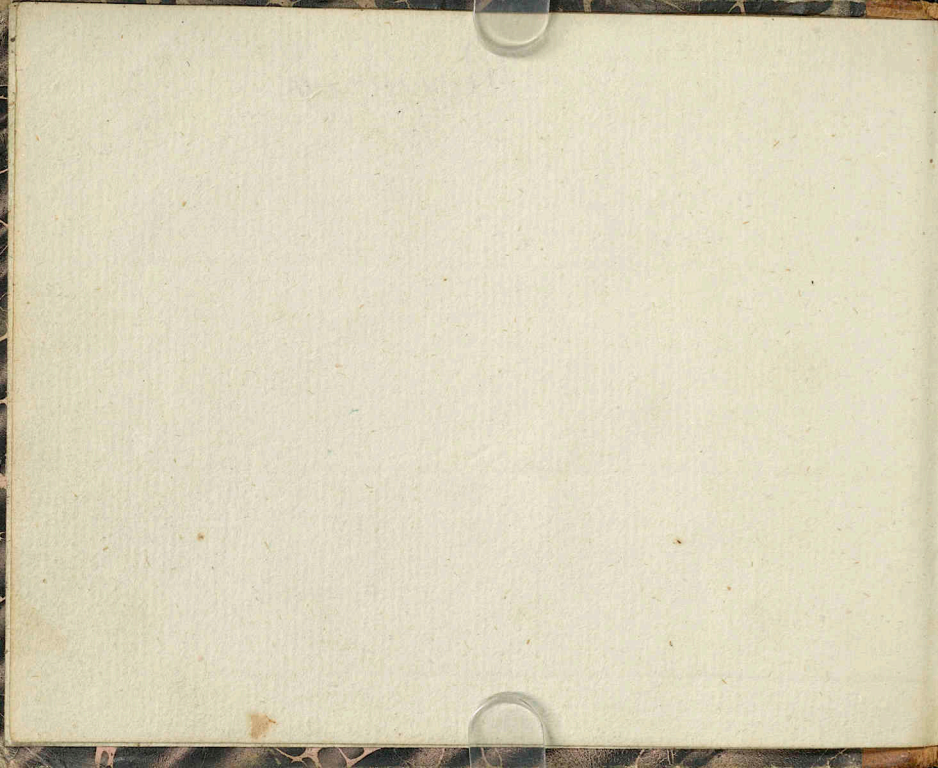
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130012510579

Wrenvings

**Smaahistorier,
Fabler og Fortællinger,
til lærerig Underholdning for smaa Børn.**

Af

Louise Hølder,

Forfatterinde af Robinsons Tilbagerejse.

Overfattede af

Andr. Fred. Høst.

Andet uforandrede Oplag. Med 8 Kobber.

Kjøbenhavn, 1836.

Forlagt af Bog- og Papirhandler C. Steen,

Trykt hos S. L. Møller.

I n d h o l d.

	Side
Den lille Karl	1.
Ulven og Gaarene, en Fabel	2.
Bandkanden	6.
Gysoverskjen	8.
Rødstjerten	12.
Gyngen	15.
St. Mortensaftenen	17.
Den lille Havethv	21.
Kirsebærrene	25.
Støren, en Fabel	32.
Frosken Veirhane	35.
Vinduesrunderne	39.
Den hvide Due og Bien	44.
Lærkerne	48.
Hyrden og hans Hjord	54.
Skøitelojerne	59.
Den vilde Hest	63.
Saren	65.
Fødselsdagen	67.
Græspletterne	70.
Fisken	73.

	Side
Katten og Musene, en Fabel	75.
Slæden	82.
Fuglereden	86.
Blomsterbouquetten	88.
De tilbakkede Fæde	92.
Dyrekrigen, en Fabel	97.
Kniplingskappen	104.
Den dansende Bjørn, en Fabel	109.
Den grønne Hat	114.
Slædefarten	117.
Kaffemøllen	120.
Peter Langøre	124.
Skoven	131.
Pæretæet	135.
Kartoflerne	139.
Den syge Fader	144.
Sandbakken	149.
Dammen	153.
Den besynderlige Barne pige	158.
Den ødste og den sparsommelige Huusmoder, en Fabel	161.
Tryllensøglen	166.
Børnelege	174.
Korthuset	188.
Gødsfændene, en Fabel	191.

Den lille Karl.

En gammel Hund laae en Dag ude i Gaarden i Skyggen, og gnavede paa et Been. Da kom den lille Karl, satte sig hos den, kysede og klappede den, idet han sagde: Filax, min gode lille Filax! men Hunden blev vred og knurrede; thi den vilde i No fortære sin Lækkerbidfsken. Hvad gjorde nu den lille Dreng? — han greb Benet med begge Hænder og vilde med Magt rive det til sig; dette tog imidlertid Filax saa ilde op, at den sprang op og beed Karl i Hænderne. O, Du ondskabsfulde,

hæslige Filax! raabte den lille Dreng grædende; derpaa ilede han med blodende Hænder til sin Moder, for at forklage Hunden. Hun derimod sagde: Det er Din egen Skyld, mit Barn; thi jeg har allerede ofte sagt Dig, at Du skulde lade Filax æde i No. Nu maa Du ogsaa bøde for Din Ulydighed.

Ulven og Faarene.

En Fabel.

Der var engang et gammelt Faar, der havde sex unge Lam. De vare hvide som Snee og havde rosenrøde Baand om Halsen. Ogsaa vare de lydige og altid lystige og vel tilmode.

Da Moderen nu engang gik ud efter Tøden, sagde hun til sine Børn: Naar I ere ret artige og lydige, indtil jeg kommer igjen, saa skal jeg bringe Noget med til Eder. Lad isærdeles: hed ikke Ulven komme ind; thi den vilde trække Huden af Eder, og derpaa spise Eder op.

O, nei vist ikke, kjære Moder! Du skal see hvor vi ville være lydige, sagde Lammene, og sprang og dansede lystigt omkring Moderen.

Det varede ikke længe, saa bankede det paa Døren. Hvem der? raabte Lammene, og en raa Stemme svarede: Luk op, jeg er Ulven, Eders gode Ven.

Nei, nei, Herr Ulv! skrege Lammene, han kommer ikke ind, Moder har forbudt det.

Hu, hu, brummede Ulven og gik sin Vej.

Da nu det gamle Faar kom tilbage og hørte, hvad der var skeet, roste det meget Børnenes Lydighed, og hver af dem fik en Skaal frisk Mælk til Belønning. Nogle Dage efter gik Moderen igjen ud, og forbød strengt at indlade Ulven. Lammene lovede det, og legede just glade og fornøiede med hinanden, da der blev banket paa Døren.

Hvem der, skrege allesammen.

Ulven, Eder gode Ven! Jeg bringer Eder Ost og Mælk; luk op.

Åh, Ost og Mælk, det smager saa rart! raabte Lammene, og ilede til Døren for at skyde Skaaden fra; kun den Ældste erindrede sig Moderens Forbud, og smuttede hastigt ud af en anden Dør. Imidlertid var Ulven kommen ind, og uden at holde sit Løfte, styrtede den sig hungrig over Lammene, reev

dem i Stykker, og aad saa længe af deres Kjød indtil den var
saa mæt og stoppet, at den neppe kunde røre sig mere.

Da nu Moderen kom tilbage og saa sine Børns Blod,
begyndte hun at klage, og sagde hulkende: ak! havde mine
Børn dog kun denne Gang været lydige, saa levede de endnu
og kunde æde de Lækkerbidskener, som jeg har bragt med til
dem. Nu gik Døren op, og det ældste Lam hoppede ind. Da
glædede Moderen sig, kyskede og klappede det, og kaldte det een
Gang efter den anden: Du gode, lydige Barn!

Vandkanden.

Line legede med sine Brødre i Gaarden. Ved Brønden stod et dybt Kar med Vand, som var bestemt til at vande Blomsterbedene. Drengene hentede deres Vandkander, fyldte dem med Vand og bære dem i Haven. Da den Lille saa dette, vilde hun ogsaa gjøre det med, men Broderen sagde advarende: Kanden er for svær for Dig, lille Line, Du kan ikke bære den, og naar Du fylder den, trækker den Dig med sig ned i Vandet, og Du maae drukne. Den lille Pige brød sig dog slet ikke om Drengenes Tale, og da hendes Brødres Vandkander vare tomte, tog hun hurtigt en af dem, og bar den hen til Karret. Allerede

var Kanden lykkeligen fyldt med Vand; men da hun vilde trække den op — tabte hun Ligevægten og styrtebe i Karret.

Smidlertid sad Moderen roligt ved sit Arbejde, og tænkte, at hendes Børn legede ret artig i Gaarden, da stormede pludseligt Drengene ind i Kammeret og Line fulgde dem, drivende vaad. Hun er faldet i det fulde Vandkar, raabte de, fordi hun ikke vilde lyde os, og havde vi ikke trukket hende op, saa var hun druknet. Line bad grædende Moderen om Forladelse og lovede, aldrig at gjøre det mere. Da sagde Fru Reinhold: Gjerne, mit Barn, vil jeg dennegang bære over med Dig; thi jeg frygter, at Du har straffet Dig selv meest. Og hun havde Ret; thi neppe havde Line faaet de vaade Klæder af sig, for hun følte en hæftig Kulde i alle sine Lemmer, som snart afverlede med brændende Hede. Hun klagede derhos over hæftig

Hovedpine og maatte bringes tilsæns. Forkjølelsen og Stræk-
ken havde paadraget hende en hidfig Feber, hvoraf hun flere
Uger laae dødelig syg. Naar nu hendes Brødre lystige legede i
Haven, maatte hun sørgmodig og alene sidde i Sygestuen. Da
hun endelig igjen blev rask, satte hun sig fast for, aldrig mere
saa letfindig at forkaste Andres Raad.

Sysoversken.

Det var en skøn varm Sommermorgen, Solen skinnede klart,
og Fuglene quiddrede og sang deres glade Morgensang. Alt

var Liv og Lystighed i Huset; kun den dovne Trinette laae endnu i Sengen og sov. Da kom Theodor og Emilie muntre hoppende ind i Sovestuen og raabte: Staa op! staa op! Gyssover! Frokosten staaer allerede færdig i Haven. Da strakte Trinette sig, satte et vredt Ansigt op, og raabte arrig: Lad mig være! jeg vil sove og slet ikke spise Frokost! Nu, naar Du ikke vil, sagde Theodor, saa ville vi, istedetfor Dig, spise, drikke og være fornøiede. Med disse Ord hoppede de igjen ud af Døren og ned i Haven, hvor Forældrene, i et Lysthuus, ventede dem med Frokost. Da Faderen nu hørte, hvorfor Trinette ikke var kommen med, sagde han: Det gjør mig ondt for den stakkels Pige, thi jeg har besluttet nu i Morgenstunden at gjøre en Spadsjertour i Skoven, hvor der nu er en Mængde modne Jordbær; men da hun formodentlig holder mere af at sove end af at

spadsere, saa kan hun blive hjemme; I begge derimod maa ledsage mig. Theodor og Emilie glædede sig og gik hurtigt op, for at hente Kurve til at samle Jordbær i. Men da de gik forbi deres Søsters Sovestue, gjorde det dem ondt, at hun skulde blive hjemme, og de gik endnu engang ind, for at vække hende. Skynd Dig, raabte de, staa op og klæd Dig hurtigt paa; maaskee bliver Du endnu til rette Tid færdig. Men Trizette, istedetfor at følge sine Søsters gode Raad, begyndte at græde og klage, som om der var skeet hende en stor Uret; men ingen bekymrede sig videre om hende, og Forældrene gik med begge de andre Børn, for at nyde den skønne Morgen i Skoven. Her var Alt rodt af Jordbær. Theodor og Emilie bragte de første til Faderen og Moderen, derpaa plukkede de i Munden — og tilsidst i Kurvene, til disse vare fulde. Da

Solen begyndte at brænde hedere og hedere, begave de sig igjen paa Tilbageveien og kom fornoiede hjem.

Erinette sad mørk i et Hjørne af Bærelset og vovede ikke at komme for sine Forældres Dine. Derhos følte hun en stor Tomhed i Maven, thi hun var endnu fastende, fordi hun ikke havde villet spise Frokost til rette Tid, og ikke siden havde kunnet faae Noget.

Nu tænkte hun ved sig selv: Al, havde jeg dog hellere staaet tidligt op, saa kunde jeg nu ogsaa være lystig og fornojet, som mine Sødsfende! Da aabnedes Døren, og Moderen traadte, med alvorligt Ansigt, ind. Erinette brød ud i Taarer, og fastede sig grædende om hendes Hals. O tilgiv, Moder! raabte hun, visseelig aldrig, nei aldrig vil jeg mere være saa uartig, som idag! Herpaa gik hun angerfuld til sin Fader og sine Sød-

skende — og Alle tilgave hende og havde hende kjær igjen; thi hun holdt Ord, og man behøvede ikke mere at falde to Gange paa hende om Morgenens.

Rødstjerten.

Jette og Bertha legede sammen i et Kammers, da deres Brødre, Karl og Otto, kom op af Trappen og stormede ind af Døren. — Gjæt, hvad vi have i vore Hatte! raabte de.

Maaskee et Par Sommerfugle, eller noget deslige, svarede Pigerne.

Ganske feil! Fugle er det, smaae nydelige Rødstjerter. Vi have tømt en heel Kede fuld.

Bertha. Formodentlig for at lade de stakkels Dyr bøe af Sult.

Otto. Ih, bevares! Vi made dem saa længe, til de ere store og kunne flyve.

Karl. Eller vi gjøre os det endnu mageligere, og stille det aabne Buur, med Fuglene i, i Binduet; da komme de Gamle flyvende og fodre deres Unger.

O, det er herligt, raabte Pigerne, og passede fra den Tid af de smaae Dyr saa godt, at de snart vare store og raske. Nu deelte Sødsfændene dem, og enhver fik en Rødstjert. De satte dem i smukke grønne Bure, som de hængte udenfor Binduerne.

I Særdeleshed elskede Jette sin Fugl meget, og morede sig oftere med den, end om det havde været en Legekammerat. En skjon Sommeraften tog hun den endog med sig i Haven, og stillede Buret imellem Grenene af et Frugttræ. Men Jette stødte derved uforsigtigen til Skaaden, den rykkede sig, Døren sprang op, og — Rødstjerten fløj ud. Ved Jettes Angstskrig kom hendes Brødre tililende, og da de saae, hvad der var skeet, klattede de fra eet Træ til det Andet, stedse efter Fuglen, der til Lykke ikke endnu ret kunde flyve. De naaede den ogsaa snart og bragte den tilbage til Jette, der med stor Glæde modtog den og taknemmelig kyskede sine Brødre derfor. Denne Tildragelse gjorde hende dog saa forsigtig, at den lille Flygtning aldrig mere fandt Leilighed til at undvige.

G y n g e n .

Luise var et falskt, ulydigt Barn, der gjorde sin Moder megen Sorg. Dgsaa legede hun gjerne og tænkte kun sjeldent paa, at tage Strikketoiet i Haanden. En Dag gik Fru Neumann op paa det øverste Loftskammer, hvor hun var vant til, at hænge det skidne Linned paa et Reeb ved det aabne Vindue og udsætte det for den frie Luft. Luise bad om at maatte gaae op med. Da hun nu saa Rebet, tænkte hun: ak! det var en rar Gynge for mig og en deilig Lidsfordriv. Naar Moder engang gaaer ud og lader mig være hjemme, vil jeg strax gjøre et Forsøg. Dette skete endnu samme Aften. Fru Neumann havde et nød-

vendigt Grinde, hvor Børnene ikke kunde komme med; hun lod altsaa sine Døttre blive hjemme og befalede dem at lege ret artige i deres Bærelse. Ogsaa gav hun dem Tilladelse til, at bede Naboens Rikke ind til sig.

Neppe var denne lille Pige kommen, saa sagde Luise: *Beed Du vel, at vi have en ret skøn Gynge i Huset? — Kom kun med mig, jeg skal strax vise Dig den; og nu løb begge i største Hast op af Trappen.* Luise gjorde sig et bekvemt Sæde af det smudsede Linned og satte sig derpaa, ligeover for Vinduet; derpaa bad hun Rikke om, at gynge hende ret stærkt! Hun gjorde ogsaa dette saa godt, at Luise altid foer med det halve Legeme ud af Vinduet. *Stærkere, stærkere!* raabte hun, og Rikke adlød; men pludseligen sprang Rebet — og Luise fløj ud igjennem Vinduet, ned paa Steenbroen. Hun gav et

Skrig, men græd ikke; Alt blev stille — thi hun havde knust Hjernekallen, og var død.

St. Mortensaftenen.

Neppe var Morgenens brudt frem, saa hørte man allerede Gjæsfene skrig i Gaarden, thi de skulde slagtes, og om Aftenen, i Selskab med nogle gode Venner, fortæres til Ære for den helige Morten. Otto og Julie sprang lystigt omkring i Huset og raabte een Gang efter den Anden: i Aften kommer Knægt Robert! han bringer ogsaa noget Godt med til os, naar vi ere

gode og artige. Og Karl og Lotte komme ogsaa. Hvor de ville blive bange, hu, hu, hu!

Da nu Aftenen kom, og Værelserne bleve oplyste, trængte Børnene sig tæt til hinanden og saae, ved enhver Støj, til Døren. Kun Karl traadte frem og sagde pralende: Hvorfor skulde jeg være bange for en Skindpels, det er jo kun et forklædt Menneske og ikke videre. —

Nu hørte man en stor Støj paa Trappen, og Bjældeklang nærmede sig mere og mere Kammeret. Børnene holdt fast ved hinanden og flygtede bag Bordet; Karl derimod skjulte sig under Kaffelovnen. Døren gik op — og en Mand, saa stor som en R kæmpe, traadte ind. Han havde et laaddent Hoved, besat med to Horn. En lang Kappe hængte ned fra hans Skuldre, og hans Legeme var omgjordet med et Bælte, der var besat med

en Række Bjelber. I den ene Haand holdt han et stort Riis og i den Anden en Sæk med Vbler, Nodder, Peberfager og Sukkerbrød. Han stampede tre Gange med Fodderne, saa Gulvet rystede, og raabte med grov Stemme:

Beder alle tre til Gud,

Frygter ikke for mit Bud!

Thi jeg er en venlig Mand,

Gode Børn jeg lide kan.

Julie, Otto og Lotte fremsagde nu alle de Bønner, som de kunde udenad. Pelsemanden syntes fornøjet dermed og udtømte hele sin Sæk med Spisevarer til dem. Børnene kastede sig hurtigt over det og samlede Alt op i deres Kurve. Da de vare færdige dermed, sagde Knægt Robert til Afshed:

Nu, lev vel, Du Børneskare,
 For at fejle tag Dig vare!
 Rifet da bli'r borte længe
 For dovne Piger og Dreng.

Da nu Pelsmanden var ude af Døren, smuttede den lille Pralhans Karl frem fra sin Krog. O, Du frygtsomme Hare! raabte Alle ham imøde, hvorfor krøb Du i Skjul? For lod det jo dog til, at Du var modigere end alle vi Andre. Karl skammede sig og slog Dinene ned, uden at svare et Ord. Da blev Døren aabnet, og Selskabet, Herrer og Damer, der vare indbudne, traadte ind. Da nu de tre modige Børn viste deres fyldte Kurve, og Karl maatte tilstaae, han havde Intet, fordi han feigt havde skjult sig, saa saa Gæsterne medlidende paa ham og sagde: Der er dog intet sørgeligere for en Dreng, end

Frygtsomhed; thi det gaaer sædvanlig den Frygtsomme ilde i
 Farer.

Den lille Havethv.

Herr Richmond havde en skøn Have. Den laae udenfor
 Byen i en behagelig Egn og hævede sig i Terrasser, fra hvilke
 man havde en herlig Udsigt over en skøn Enggrund — en
 temmelig stor Flod og forskellige Landsbyer og Møller. Naar
 nu Børnene havde læst ret flittigt, og iøvrigt ogsaa været gode
 og artige, saa fik de om Aftenen Lov til at spadserere i Haven
 med deres Forældre. Der gik det da altid meget lystigt til; thi

hvert Barn havde sin egen Have at passe, og viste megen Omhyggelighed med at luge og vande den; derhos var ingen Ende paa Spøg og Latter. Undertiden blev, efter endt Arbejde, leget Tagfat; eller vare Børnene for trætte, saa satte de sig sammen i Lysthuset og fortalte hinanden Eventyr eller andre smukke Historier. Saaledes svandt Foraaret hurtigt og Jordbærrene begyndte at farve sig, og stikke sine røde Hoveder frem imellem de grønne Blade. Snart modnedes ogsaa Stikkelsbærrene, og Ribsene hængte purpurrode imellem Kvistene. Børnene glædede sig hjerteligt over den skønne Frugt og bade Forældrene om at maatte indbyde deres Legekammerater. De fik Tilladelse dertil, og Fettes Fødselsdag blev bestemt til Festen.

Da de nu Aftenen iforveien gik ud, for at bringe Alt i Orden, og glade hoppede til deres Haver — bleve de af Skræk

staaende som rodfæstede. Blomsterne vare traadte ned og Stikkelsbærrene og Ribsene afplukkede. Grædende ilede Børnene til deres Forældre og beklagede sig for dem.

Herr Richmond gik strax til Hækken, for at see efter, paa hvilken Maade Tyven kunde være kommen ind; og snart fandtes en Nabning, hvorigjennem han maatte være smuttet ind i Haven. Han tilbækkede den ikke, men sagde blot: Bliv, bliv, Gavtry! Du skal fanges i Din egen Fælde. Børnene forstode ikke Faderen og gik sorgmodige hjem med ham. Men Moderen trøstede dem og lovede imorgen at holde dem skadesløse med en Rage.

Festdagen kom — og om Eftermiddagen forsamlede et lille Børneselskab sig i Richmonds Huus. Geburtsdagskagen og et Par Glasser Mælk bleve indpakkede, og man gik under Latter og Spøg ud af Porten. Da de vare nær ved Haven, saae de

med Forundring to Fodder række ud af Hækken. Herr Richmond gav Børnene et Tegn til at forholde sig rolige — tog derpaa fat paa begge Benene, og trak en temmelig stor Dreng ud af Haven.

Har Du fanget Dig i Din egen Fælde, Du Frugttyv! sagde Herr Richmond. Nu skal Du ogsaa straffes for Din Slikvurnhed. Og strax løstede han sit Spanskrør og bankede dermed Drengens Ryg dygtigt igjennem. Han skreeg og græd, men det hjalp ikke; han maatte bøde for sin Forseelse, for at Lysten kunde forgaae ham til at bryde ind i fremmede Haver og røve Frugt. Straffen havde ogsaa saa god Virkning, at ingen Dreng fra den Tid af vovede, at bryde igjennem Hækken og plukke Børnernes Bær.

Kirsebærrene.

Adelgunde var en meget renlig Pige; hun klædte sig ordentlig, læste flittigt sine Lectier, og lod aldrig sit Strikketoi ligge, snart hist, snart her. Nu skulde man troe, at dette Barn blev elsket af Enhver. Men dette var slet ikke Tilfældet. Hendes Jævnaldrende trak sig koldt tilbage fra hende og Huusfolkene frygtede hende. Og hvorfor? Fordi Adelgunde var en Slukesyg og løgnagtig Pige. Havde hun begaaet en Feil, saa tilstod hun den aldrig frivilligen, og kunde hun slet ikke nægte den — saa søgte hun, i det mindste, ved falske Udsagn at besmykke den. Herved mistede hun al Tiltro og man troede hende ikke engang, naar hun endog undertiden sagde Sandhed.

En Dag kom en Landmand til Adelgundes Forældre, hvilke havde bevilist ham mange Tjenester. For nu nogenlunde at bevidne dem sin Tak derfor, bragte han en Kurv fuld af herlige Kirsebær, og indbød Familien til sig næste Søndag i sin Kirsebærhave. Da Børnene hørte dette, kunde de ikke skjule deres Glæde. De vare meget venlige imod Bondemanden, rakte ham Haanden til Afsked, og truede spøgende, at tomme alle hans Træer.

O, det er ikke muligt, sagde han smilende, thi jeg har saa mange Kirsebær i min Have, som der er Sandskorn i Havet.

Efterat Landmanden havde forladt Børnefæt, deelte Moderen en stor Deel af Kirsebærrene ud iblandt de Smaa, og

satte Næsten i et Sideværelse for at gjemme dem til Aftens-
maden.

Da nu Skoletiden, henimod Kl. 4, var forbi, og Børnene
kom hjem med gode Charakterer, gik Fru Vingent for at hente
Kurven med Kirsebærrene — men hvor undredes hun ikke, da
hun fandt den næsten tom, og neppe et Par Dusin tilbage i
Kurven.

Hvo af Eder har taget Kirsebærrene? sagde hun til Bør-
nene; thi ingen Fremmed har været i Værelset.

Seg ikke! jeg ikke! raabte Alle, og Adelgunde satte endnu
til: Du kan troe, Moder, havde jeg splist dem, saa vilde jeg
tilstaae Dig det.

Jo, Du er mig den Rette! raabte hendes Sødskenne, og
naar Een af os har gjort det, saa er det Dig. Da begyndte

Adelgunde at græde og forsikre sin Uskyldighed; men Moderen blev meget bedrøvet og bad ved sig selv den kjære Gud, at han vilde styre den Skyldiges Hjerte, og bringe denne til at tilstaae og angre sin Uret.

Det varede ikke længe, saa blev Adelgunde bleg som et Lig i Ansigtet, hun klagede over Ildbefindende og maatte lægge sit Strikketoi bort. Alle vare medlidende forsamlede omkring hende og kunde ikke begribe, hvoraf hun havde ondt. Dog pludseligt blev hun nødt til at kaste hæftigt op, og en Strøm af røde Kirsebær fløi ud af hendes Mund. Stive af Skræk og Uffsy saae alle paa den Ulykkelige; thi nu var det klart, at Adelgunde havde spist dem og løiet. Bort fra mine Dine! raabte den opbragte Moder, thi Du er ikke værd at kaldes mit Barn.

Da Adelgunde ikke mere kunde nægte sin Forseelse, tilstod hun at have taget Kirsebærrene, og hemmeligen spist dem i Skolen. For at hun ikke skulde blive forraadt ved Stenene, havde hun slugt dem ned med, hvorved havde kunnet opstaae endnu værre Følger end Brækningen. Under Graad og Klager lovede hun rigtignok Bedring, men ingen troede hende, og hun blev lukket inde i et mørkt Kammer. Her maatte hun blive indtil den Søndag Kirsebærturen skulde gaae for sig. Da denne brød frem, tænkte hun: Nu idag kommer jeg dog vist ud af mit Fængsel; thi at lade mig blive hjemme — nei, det kunne mine Forældre ikke bringe over deres Hjerter. Med Længsel ventede hun Estermiddagen og lurede uophørligen ved Døren, naar hun hørte den mindste Støi nærme sig. Men Ingen syntes at bekymre sig om den løgnagtige Pige, thi hun indgød

Kun ringe Medlidenhed, da hun havde gjort sig almindelig for-
 hadt. Kun Forældrene vare sørgmodige og bedrovede, over at
 have et saa uartigt Barn.

Om Eftermiddagen blev alt levende i Huset. Udelgunde
 horte sine Godskende løbe og rende efter Kurve og Hatte, og
 endelig fornoiede springe forbi hendes Dør ned af Trappen.
 Dysaa horte hun ganske tydeligt sine Forældres Ord: „Hvor
 meget lykkeligere vilde vi dog nu paa denne skjønne Dag været,
 naar vi havde lutter gode Børn, og ikke denne ene Læstefulde
 forbittrede os enhver Fornoielse.“ Da blev Udelgunde rørt —
 hun brød ud i en Strøm af Taarer, og tænkte for første Gang
 i sit Liv ret alvorligt over sit Sindelags Ondskabsfuldhed. Her-
 paa begyndte hun at bede, og anraabte den kjære Gud, at han
 vilde lede hendes Hjerte til Forbedring. Fra denne Time af

blev det klarere i hendes Indre og hun bar sin Straf med Taalmodighed, fordi hun nu indsaae, at hun havde fortjent den. Da hendes Straf næste Dag var endt, fastede hun sig angerfuld i sine Forældres Arme og bad dem, ved kjærlige Paa-mindelser at være hende behjælpelige til hendes Forbedring.

Den dybtindgroede slemme Vane kom rigtignok ofte til-syne hos Adalgunde; men hun lod sig ikke derved affrække fra at vedblive med sin Forbedring; og aldrig sov hun ind, uden iforveien at have over tænkt, hvad hun den Dag havde gjort. Var hun sig ingen Feil bevidst, saa takkede hun den kjære Gud for denne Velgjærning; havde hun derimod begaaet noget Urig-tigt — saa bad hun om Forladelse og besluttede fast, ikke at gjøre det igjen. Saaledes lykkedes det hende da endelig at blive en ret god og sandhedelskende Pige. Rygtet derom udbredte

fig snart i hele Staden; og ligesaameget som man før havde hadet Udelgunde, ligesaameget elskede og agtede man hende nu, og de fleste Forældre indbode hende til deres Børn, naar de vilde gjøre disse en Fornoielse.

Stæren.

En Fabel.

Lise havde en ung, fladderagtig Stær. Den havde sorte, glindsende Fjeder, og var et allerkjæreste, muntert Dyr, som Lise gjerne morede sig med. Hun lærte den at snakke, pibe og frem-
sige Vers. Havde den været lærvillig, saa fik den Lov til at

fange og fortære alle Fluerne i Bærelset til Belønning. Dermed lod Stæren sig dog ikke nøie; den stjal Alt hvad der kom den for Næbet. Saaledes listede den sig da ogsaa en Dag ind i Spisekammeret, tog et Stykke Ost i Næbet og slagrede dermed ud af Vinduet, hen i den nærliggende Skov. Her satte den sig paa et Træ, under hvilket en listig Ræv havde sin Bopæl. Da nu den herlige Ostelugt ogsaa udbredte sig til dens Hule, forlod den hurtigt denne og bemærkede snart Stæren, der sad paa en Green med sin Lækkerbidsten. Vi! sagde Ræven ved sig selv, den skal jeg snart faae fra Dig. Og nu satte den sig paa sine Bagbeen, saae ret graadigt paa Stæren, og sagde: Aldrig i mit Liv har jeg seet saa skjønt et Dyr, som Dig; og hvor herligt maa Din Stemme lyde, Du, som er saa vidt berøist? Jeg gad nok høre en Prøve. Den forfængelige Stær

fandt sig saa smigret ved Rævens Roes, at den blæste sig op
og med fladderagtig Tunge og flydende Ord sagde:

Vor Jord, vor Jord er Egelrund,
Det var den alt fra første Stund.
Man kunde leve uden Nød,
Naar Børnene ei skreeg om Brød.

O, hvilket herligt Digt! raabte Ræven spottende, idet den
greb Osten, som Stæren, idet den aabnede Ræbet, havde ladet
falde. Da den nu ikke havde mere at vente af Fuglen, vendte
den foragteligt Stæren Ryggen og sagde:

Du er en tøffet Stær!
Dig Ingen haver kjær.
Og opblæst, som en Tulipan,
Den Ingen lide kan.
Ha, ha, ha, ha, ha!

Støren ærgrede sig meget over den bedrageriske Ræv, og da den kom hjem, beklagede den sig, med bitter Ord, over dens Falskhed. Men Line ynkede ikke Landloberen, og sagde:

Herr Star, han stjæler Osle bort,
 Derfor jeg siger: pak sig fort,
 Og hjælper ikke denne Guur,
 Saa slutter jeg ham i et Buur.

Frøken Weirhane.

Herr Friedhold havde to Born, en Son og en Datter. De vare flittige og læste gierne. Kom de derimod hjem, vare de

vilde og overgivne, fordi man kun bekymrede sig libet om deres Opdragelse; thi Moderen var næsten altid sengeliggende af Gigt-smerter, og Faderen kom ofte, formedelst Embedsforretninger, ikke hjem i hele Maanedes. Tina gav sig derfor i Selskab med sin Broder, og da denne kun havde Omgang med Drengene, saa var hun ogsaa altid iblandt disse. Det saa ganske morsomt ud, naar den lille Pige stod midt iblandt en Hob vilde Drengene, og Enhver loe og spottede derover. Men Tina brød sig kun libet derom, og vedblev at more sig paa sin Maade; hvorved hun stedse blev mere og mere raa og udannet.

Paa en skøn Vinterdag, da en Mængde Drengene forsamlede sig paa Isen udenfor Byen, tog ogsaa Vilhelm sine Skøiter, for at gaae ud i det Frie med dem. Neppe bemærkede Tina dette, saa tog hun sin Floielshat paa, hængte sin Raabe

om sig og vilde ledsage sin Broder. Men han sagde: Jeg kan dennegang ikke tage Dig med mig, thi der ere lutter Drengene paa Isen, og der passer det sig ikke at en Pige kommer.

Nu, saa gaaer jeg alene, svarede hun. Jeg finder vel nok Veien uden Dig! og med disse Ord løb hun ud af Døren, hen til Isen. Da Mandfolkene og Drengene saa hende komme, begyndte de at lee og spotte hende; dog Tina brød sig ikke derom og traadte kjækt hen iblandt Drengene. Da greb de den lille Pige, snart i Raaben, snart i Hatten, og trak hende omkring paa Isen, snart hist og snart her, hvorhos de spottende kaldte hende Frøken Weirhane. Men Tina havde kun lidet Uressfølelse, og hun lod de vilde Drengene sige, hvad de vilde — og gled lystig omkring paa Dammen. Da kom et Par Skøiteløbere i fuld Fart hen imod hende, greb hende paa

begge Sider i Raaben og raabte: Kom med os, Sjedervingel! Tina gjorde sit Bedste, for at følge dem; men da hun ikke kunde komme hurtigt nok affted ved at glide, begyndte hun af alle Kræfter at løbe; dog — Overfladen var for glat — Pigen gleeed og faldt med hele sit Legemes Tyngde paa Næsen. Blodet flød strax i Strømme og hun maatte bæres hjem.

Da nu Saarlægen undersøgte Saaret, fandt han Næsebenet knust. Han trak paa Skuldbrene og sagde: Det er Skade for det smukke Ansigt; thi om Saaret endog lykkeligen helbredes, saa bliver Næsen dog for bestandig vanskabt. Og han havde Ret. Efter lange heftige Smerter kom Tina sig rigtignok igjen, dog lignede hendes Næse mere en Kalmuknæse, end en græss Næse; Ingen beklagede den vilde Pige, og hun maatte, saalænge hun levede, bære Vidnesbyrdet om sin Uforsigtighed om med sig.

Binduebruderne.

Den lille Henrik var et hidsigt, ondskabssuldt Barn. Han fordrede Alt med Heflighed, og gjorde man ikke strax, hvad han vilde have, græd han og bar sig ad, som en Uffindig. Deraf kom det da, at hverken hans Kammerater eller Andre kunde lide ham, og af sine Forældre blev han saa tit straffet, at man skulde troe, at han, alene for at blive fri for Straf, vilde have forbedret sig. Men dette var slet ikke Tilfældet, saa at tilsidst blev bestemt, at han skulde bort fra det faderlige Huus, og sættes i en streng Opdragelsesanstalt. Da Henrik horte dette, sagde han truende: Naar jeg skal bort herfra — saa slaar jeg alle Ruder ind! Man holdt Drengens Ord for tosfede

Trudfler og agtede ikke derpaa. Men nogle Dage efter gif det pludseligt: Klirr, klirr! og den ene Rude blev slaaet itu efter den Anden.

Da sprang Faderen op, og befalede, at bringe den ondskaabsfulde Dreng ind. Han tog et stort Riis og pryglede saalænge løs paa de straffkyldige Hænder, indtil de fik røde Vabler. Derpaa blev Henrik spærret inde i et mørkt Kammer og Dagen derpaa sat i en Bogn og bragt til en Opdragelsesanstalt.

Da han nu ogsaa her vilde vedblive med sine slemme Vaner, saa kom han meget ilde an, thi han blev derved udelukket fra al Fornoielse. Naar de andre Drenge vare glade og fornioiede sig med muntre Lege, maatte han sidde alene i sit Værelse og Ingen bekymrede sig om ham, thi Læreren elskede ham ikke, fordi han var stivsinnet og ulydig, og hans Kammerater for-

agtede ham, fordi han altid maatte vises tilrette ved Straffe, som de ansaae for beskæmmende og derfor vel vogtede sig for.

Henrik havde alt været et halvt Aar i denne Lærestalt og sølte sig meget ulykkelig. Da han nu en Dag ensom sad i en Krog i Haven, og hørte sine Kammerater lystige og fornøiede lege noget borte — kom Taarerne ham i Dinene, og han sagde ved sig selv: Ak, naar jeg dog ogsaa kunde være saa lykkelig, som mine Kammerater! — I det samme kom just en af de ældre Skolarer op igjennem Alleen med en Bog i Haanden, hvori han opmærksomt læste. Han var elsket af Alle, fordi han var blid og omgængelig, gjerne ablød sine Lærere og ikke gjorde Nogen Fortræd.

Hvorfor sidder Du her saa ganske alene? spurgte han Henrik. Fordi de ikke kunne lide mig iblandt sig, svarede han mørk.

Det er Din egen Skyld, svarede Rudolph. Læg Dine Udbyder af, vær venlig og lydlig imod Dine Lærere, eftergivende og villig imod Enhver, saa vil man faae Dig kjær, og Du vil være meget lykkeligere, end Du før har været. Herpaa vendte Rudolph ham Ryggen og gik, læsende i sin Bog, videre.

Forstegang tænkte Henrik nu efter over sig selv, og undersøgte de Aarsager, der havde bragt ham Straf eller Trettesættelse — og han fandt, at Grunden altid laae i en af hans Udbyder. Da tænkte han ved sig selv: Du kan dog engang prøve paa at føre Dig anderledes op, og see om det nytter. —

Da denne Beslutning var fattet, vendte han tilbage til sine Kammerater. Han saae paa deres Lege, uden, som han pleiede, at gjøre Nar ad dem: og da de opfordrede ham til at tage Deel, blandede han sig imellem dem og overtog villigen

den Rolle, der blev ham tildeelt, uden, som forhen, at være egenraadig. Glemte han sig selv eller skreeg formeget, eller blev han overgivet og Lærerne irettesatte ham — strax blev han igjen rolig og besked. Han vedblev med denne forbedrede Opførsel hele Aftenen, og Alle undrede sig derover og sagde til hinanden: hvor elskværdig kunde dog denne Dreng være, naar han selv vilde.

Henrik lagde sig tilfængs med lettere Hjerte end nogensinde før. Ogsaa bad han første Gang ret andægtig og anraabte den kjære Gud om at bestyrke ham i hans gode Forsæt.

Rigtignok faldt Henrik flere Gange tilbage til sine gamle Feil; men han lod sig derved ikke affrække, og saaledes blev han hver Dag bedre og lykkeligere. Hans Forældre glædede sig meget over den fornøielige Efterretning, og indbød ham til, at tilbringe Sommerferien hjemme hos dem.

Ingen gjenkjendte der den forrige uregjerrlige Henrik; og ligesaameget som hans Kammerater før havde hadet ham, ligesaameget elskede de ham nu, og begyndte aldrig paa en Leeg, uden at han tog Deel i den.

Henrik sagde nu ofte ved sig selv: Det er dog meget bedre og behageligere, at være god og elsket af Enhver, end at blive straffet og hadet.

Den hvide Due og Bien.

En ung Bi, der endnu havde smaae, svage Binger, sagde engang til sin Moder: Solen skinner idag saa smukt, Moder,

og Alt staaer i fuldt Flor; jeg gad derfor vel flyve lidt ud i det Frie, og slikke den sukkersøde Saft af de skønne Blomster; vil Du tillade mig det?

Du er endnu for svag, mit Barn, sagde Bldronningen; Dine Binger have ikke Kraft nok til at holde Dig oppe i Luften, og den mindste Vind vilde føre Dig med sig.

Jeg skal nok være forsigtig, kjære Moder. Tillad mig kun, at forlade Bistaden, og Du skal see, at jeg kommer uskadt hjem. Moderen gav endelig efter for sit Barns paatrængende Bønner, og Bien smuttede hurtigt ud af Bellen og fløi hen paa det nærmeste Træ, der stod i fuld Flor. Ak hvor herligt er det dog her i den friske Lust! raabte Dyret. Gid nu Moder ogsaa var hos mig og kunde see, hvor godt det gaaer! Og nu sugede den lille Bi af Blomsternes Saft, indtil den var mæt — derpaa

svingede den sig i Luften, for at flyve til den næste Frugthave, der skimrede den imøde sneehvid af herlige Blomster. Men Veien dertil gik over en Flod. Da nu Vien kom nær ved Vandet, reiste der sig et Vindstød, som den ikke kunde modstaae — og den kastedes ned i Bølgerne.

Da dette skete, sad en hvid Due ved Flodens Bred og badede sig i Vandet; da den nu strakte sin Hals iveiret, saa den den lille Vi svingle i Luften og styrte ned i Vandet. Strax floi Duen til en Busk, plukkede med sit Næb en Green af, og bragte den til den betrængte Vi, der ængstelig kjæmpede med Bølgerne for at frelse sit unge Liv; taknemmelig modtog den Hjælpen, satte sig hurtigt paa Kvisten og svømmede til Stranden. Medens den nu tørrede sig i den varme Sol, kom en Jæger listende og sigtede efter Duen, der endnu stod ved Bredden.

Neppes bemærkede Bien dette, saa fløi den hen paa hans Pande og stak ham saa hæftigt med sin Braad, at han af Smerte lod Flinten falde. Skrækket ved Stoien, svingede Duen sig op i Luften og fløi bort, idet den tilraabte Bien: Du har frelst mit Liv, jeg takker Dig derfor. Da svarede Bien: Jeg har kun gjort min Pligt og gjengjeldt Lige med Lige, thi uden Dig var jeg jo druknet i Vandet.

Da det lille Dyr derpaa vendte tilbage til sin Celle, sagde det til Vidronningen: Ak, Moder! nær havde Du ikke seet Dit Barn mere! Thi Du talede sandt, da Du forudsagde mig min Ulykke. Men fra nu af vil jeg visselig stedse følge Dit Raad og altid være lydig.

Bien holdt Ord, den vorede, blev stærk og kraftfuld, og blev med Tiden en mægtig Vidronning.

Lærkerne.

Nette fik to skønne muntre Lærker forærende til sin Fødselsdag. De sadde i et langt grønt Buur, der udenpaa var besat med Salatblade og Fugleurter. I samme vare to nydelige Krystallglas, hvori var Hampesrøe og Vand. Den lille Pige glædede sig meget over de nydelige Smaadyr, med deres klare sorte Dine, og passede dem saa godt, at de meget snart lærte at kjende deres unge Herskerinde; ja, ofte aade de af hendes Haand og grebe og fortærede uden Omstændigheder et Stykke Sukker, som hun holdt imellem sine Læber. Nette blev derved stedse dristigere og lod endog undertiden Lærkerne slippe ud af Buret og spadserer omkring i Værelset. Endelig bad hun om Tilladelse til at maatte

faae et lille Skovtræ ind i sit Sovestue, at de kunde opholde dem paa det. Moderen sagde advarende: Jeg vil rigtignok gjerne opfylde Dit Ønske, mit Barn, og skal endnu idag bestille et Fyrretræ til Dig; men jeg frygter, jeg frygter, Du mister derved Dine Fugle! thi hvor let kunde de ikke smutte ud af Døren eller af Vinduerne.

O, jeg skæmmer nogle Fjender af deres Binger, kjære Moder, saa skal de vel lade det være.

Men naar nu en Hund eller en Kat kommer ind og æder dem?

Der er jo ikke Gæt af de Dyr i hele Huset, svarede Nette smilende, hvorledes var det da muligt?

Godt, mit Barn. Det var min Pligt, at advare Dig for Faren? gjør nu, hvad Du vil.

Strax gjorde Nette alle Anstalter. Et lille Fyrretræ blev hentet fra Skoven, og deri ophængt et Glas frisk Vand; en Skaal blev fyldt med Epse og Lærkerne tagne ud af Buret og satte paa de bevægelige Grene. Nu havde man kun skullet see, hvorledes Dyrene gyngede sig frem og tilbage, derpaa lystige og nysgjerrige hoppede omkring, som om de vilde undersøge deres nye Opholdssted. — Snart udtrykkede de deres Velbehag ved en munter Sang, og Nette stod med sit Strikketoi noget borte og glædede sig over, at have gjort Dyrene saa lykkelige. De vare ogsaa saa taknemmelige, at de stedse venlige fløi hende imøde, naar hun traadte ind i Bærelset. Om Morgenens satte de sig endog paa Nettes Hovedpude og vækkede hende af hendes Slummer, med deres blide Sang. Derpaa kysede og klappede hun Smaadyrene og gav dem Vand og frisk Vand.

Alt gik en Tid ganske lykkeligt; Lærkerne bleve uforstyrrede i Sovestammeret og ingen Fare nærmede sig til dem.

Imidlertid vare Pintschelligdagene komne, og der skulde holdes en stor Fugleskydning. Fremmede strømmede fra alle Kanter til Byen, ogsaa Nettes Forældre fik Besøg af nogle gode Venner, der havde deres Børn med sig. Der var da en Løben og Renden, Trappe op, Trappe ned, indtil endelig Selskabet begav sig ud af Porten til Skydebanen. Dørene bleve staaende aabne — endog Gadedøren blev ikke, som den dog pleiede, omhyggeligen lukket, og saaledes kunde Hunde og Katter efter Behag gaae ind og ud.

Det var allerede temmelig sild og mørkt, da Selskabet vendte tilbage fra Lystpartiet. Henrik, en munter Dreng, løb i Forveien. Da han kom paa Trappen, blev han pludselig

staaende og stødte med sin Fod til Noget. Hvad er det? raabte han. Nu nærmere ngsaa Nette sig, bukkede sig, og gjenkjendte en af sine Lærker, der, med blodigt Hoved, laae paa Dørrinnet. — Da begyndte hun at græde og jamre sig: Ak, min Fugl, min elskede Fugl er død! — Den levede dog og gav et svagt Smertestegn fra sig.

Hvad spræller dog deroppe, sagde Henrik, og sprang op af Trappen. Det var den anden Lærke, hvis ene Been næsten ganske var afbidt. Nette var ude af sig selv af Jammer og vidste hverken Raad eller Hjælp. Da sagde Faderen: istedet for at lade Tiden svinde med unyttige Klager, saa besmør Saarene med Olie og affriv Benet; det vil sige: bind smaae Træpinde om; maaskee kan det endnu helbredes.

Guld af Trost hentede den Lille hurtigt alle Hjælpe midler

sammen, og Faderen forbandt selv de Saarede; men den ene Lærkes Hoved faldt ned i hans Haand, og den udaandede snart sit unge Liv. Den Anden derimod udholdt Forbindingen og fandt sig taalmodig i sine Lidelser, der med hver Time tiltog; thi Benet hovnede og lovede kun lidet Godt. Nette pleiede og passede det stakkels Dyr omhyggeligen; hun sagde ofte med bittre Taarer: havde jeg dog fulgt min gode Moders Raad, saa havde ingen aaben Dør eller hæslig Hund kunnet gjøre dem Noget.

Nogle Dage efter blev Fuglen bedre; den spiste og drak igjen, som sædvanligt, og saae paa sin lille Belgjørerinde med muntre Mine. Da den tilsidst var fuldkommen helbredet, maatte den igjen ind i sit Fuglebuur; men Nette gav den, til Erstatning, en ny Kammerat, hvorved den blev temmelig trøstet, og igjen, som før, sang sin glade Morgensang.

Hyrden og hans Hjord.

Myrtill havde en stor Hjord Faar, som han med megen Kjærlighed og Omhu passede og pleiede. De vare hvide, sorte og brune, derhos muntre og velnærede. De smaae Lam havde gule Bjælder om Halsen og sprang lystige bagefter deres Modre, naar de gik paa Græsgangen. Her torde de dog ikke fjerne sig for langt fra Hyrden, for ikke at falde Ulven i Kløerne. Forvilde dog engang et lille Lam sig, saa tog Hyrden strax sin Sækkpipe frem, satte den til Munden og kaldte, ved Lyden deraf, Dyret tilbage. Undertiden fløitede han ogsaa smukke Stykker, hvorved Faarene sprang og dansede saa lystigt omkring, at det var en Fornøielse at see paa. Naar nu Natten kom,

bleve de spærrede inde i et Træasslukke og Hyrden lagde sig til at sove i et Huus, der stod paa to Hjul, for at han kunde føre det overalt med sig. Han havde ogsaa Hunde, der strax begyndte at gjøe, saasnart Fære truede Hjorden; thi der vare mange Ulve i Egnen, der forfulgte Faarene, og dræbte og spiste dem, naar de kunde faae fat paa dem.

Da Hyrden nu engang drev sine Dyr hen i Nærheden af en Skov, hvori vare Ulve, lugtede disse strax Faarene, og raadsløge med hinanden om hvorledes de paa eengang kunde bemægtige sig hele Hjorden. Da traadte den Klogeste af Ulvene frem og sagde: mine Brødre, naar i troe, med Magt at kunne udrette Noget imod Faarene, saa tage I meget feil, thi de blive strængt bevogtede af en klog Hyrde og et Par Dussin Hunde. Mit Raad er derfor: at bemægtige os Hjorden med

Lift. Da raabte alle Ulvene paa eengang: D, det er en uforlignelig Tanke! Men tal, hvorledes skulde vi bære os ad dermed! D, det er let, svarede Ulven, jeg forklæder mig som Hyrde, saa ville de dumme Hunde troe, jeg er deres Herre og ikke gjøre Larm; Hyrden derimod vil, i sin Hytte, ikke bemærke os, og inden han vaagner — driver jeg Hjorden bort derfra. Ulvene loe og glædede sig meget over det nydelige Eventyr.

Da det nu begyndte at blive skummelt og Maanen viste sig paa Himmelen, iførte Ulven sig en Hyrdefklædning, hængte en Madpose, fyldt med Kjød og Brød, over Skuldrene, tog Hyrdestaven og en Sækkepibe i Haanden, trak en stor Hue ned over Hovedet og travede henimod det Indelukke, hvor Faarene sov. — Neppe horte Hundene hans Komme, for de nærmede sig til Ulven, men da de saae hans Klæder, tænkte de, det var

Herren, og logrede venligt med Hælen. Ulven gav dem Brød og Kjød at æde og Alt var roligt. Da nu Faarene ikke vilde til at vaagne, sagde Ulven ved sig selv: det er vel det Klogeste, at vække de dovre Dyr med smigrende Ord; de ville da troe, at jeg er deres Herre, Myrtill, og følge mig, hvorhen jeg fører dem. Men Ulven tænkte ikke paa, at Myrtill havde en blid, kjærlig Stemme, som alle Faarene kjendte. Den raabte altsaa med velbdigt Brøl: Op, Faar! Op, gjør mig den Fornøielse, og følg med mig paa Græsgangen.

Neppe havde Myrtill og hans Hjord hørt den græsfelige Stemme, før de forskrækkede sprang op. Faarene trængte sig frygtsomme sammen og vovede neppe at aande; Hyrden derimod greb hurtig en Knortekjæp og ilede dermed imod Ulven, der allerede fra alle Sider var angreben og fastholdt af Hundene.

Myrtill svingede med stærk Haand sit Vaaben og slog den forklædte Hyrde saa djærvt i Hovedet, at han styrtede til Jorden, og med døende Stemme sagde: Ak, mine Brodre, hvor slet har jeg raadet Eder — og mig selv. Meget lettere havde vi uden Forskillelse naaet Maalet; — Ærlighed varer længst. Dette var Ulvens sidste Ord.

Hundene bleve strængt irettesatte af Hyrden, fordi de, formedelst deres Graadighed, havde forsomt at undersøge, hvem den forklædte Hyrde var.

Skøiteløberne.

Nærvæd en skøn folkerig Stad var en stor Dam. Der fandtes deri Karper og Gjedder, der, naar det var smukt Veir, sprang høit op i Luften og derpaa pladskende faldt ned i Vandet igjen. Midt i Dammen var en skøn Ø, der var bevokset med høie Træer og paa hvis Bredder stode smaae Huse, hvori boede sneehvide Svaner, der om Dagen lystige svømmede omkring paa Vandet.

Rundt om Dammen var en Allé af Lindetræer, hvor der stode Bænke, paa hvilke man kunde hvile sig i Skyggen. Og saa Rager og Frugt kunde her faaes for Penge. Alle ilede om Sommeren hen til den skønne Spadseregang. — Kom Vinter:

ren og speilglat Is bedækkede Vandet, saa forsamlede Drenge og unge Mennesker sig der, for at glide paa Skoiter.

Da Herr Richmunds Sønner nu ogsaa vilde gjøre sig denne Fornøielse og bade deres Fader om Tilladelse, sagde han: Jeg har rigtignok ikke Noget imod at I løbe paa Skoiter, mine Børn; thi det er en god Bevægelse for Legemet, og den friske Luft styrker Sundheden, men jeg vil ikke have, at I maa gaae paa den farlige Dam. Den har varme Kilder, der, endogsaa ved den største Kulde, ikke fryse ganske til, og ere farlige; gaae derfor udenfor Porten, paa Fælleben, der ved den sidste Dver-
svømmelse ganske er bedækket med Is.

Drengene lovede Lydighed, og gik med hinanden ud af Porten. Underveis mødte de Nogle af deres Kammerater, der just kom tilbage derfra.

Hvad ville I paa Fælleden derhenne? sagde de, Jorden er jo kun bedækket med en tynd Is, der brister ved hvert Skridt. — Kom hellere med os paa den store Dam, der er meget moersommere og skønnere. Men ogsaa farligere, svarede Richmunds Børn. — Pah! raabte de Andre; naar vi blive nær ved Land, hvad Ondt kan da vedsfares os. Nu, paa Eders Ansvar, sagde Brødrene, i det de fulgte Forsøgerne, uden at agte paa Faderens Advarsel.

Da de kom til Dammen, bandt de hurtigt deres Skøiter paa og gjorde et Forsøg paa Isen. Det gik herligt; thi Overfladen var glat, som et Speil.

Allerede havde Drengene en Tid moret sig paa det behageligste, da nogle af dem raabte: Kammerater! samler Ider; vi ville gjøre en Tour omkring Den.

Alle vare beredvillige dertil, kun Karl og Otto betænkte sig paa, om de, imod Faderens Forbud, skulde vove det. — Deres Venner bade dem saalænge om, ikke at nægte sig selv denne Fornoielse, at de endelig gave efter. Idet de begyndte at glide, toge Brødrene hinanden i Haanden, og sagde: Skulde Een af os komme i Fare, saa kan dog den Anden staae ham bi.

De vare begge allerede løbne en lang Strækning og havde ikke mødt noget Uheld, men pludselig gik det: kras! kras! under deres Fødder, og da de andre Drengsaae sig om efter dem, vare de allerede sunkne dybt ned i Vandet. Man kom dem rigtignok strax til Hjælp, men kunde, formedelst Isen, ikke faae fat paa dem, og de maatte blive liggende i Dammen indtil Loveir indtraf og Vandet selv hævede dem op paa Overfladen.

De ulykkelige Forældre lode til Advarsel for andre ulydige

og letfindige Born, følgende Død sætte paa deres Sonners Gravsteen:

"Her hvile to Brodre, der have fundet deres Død i Vandet, fordi de, imod deres Faders Forbud, glede paa Skoiter paa en farlig Dam."

Den vilde Hest.

Den lille Richard holdt af alle Dyr mest af Heste. Da han imidlertid var for ung til at ride, fornoiede det ham meget at see og jage Heste. Hans Forældre og Naboer advarede ham ofte, ikke at komme disse farlige Dyr for nær, men Richard

agtede ikke derpaa; og da han en Dag gik forbi en Gæstgivergaard, hvor en Kabriolet med en Hest for stod, tog han strax en Green, slog Dyret over Bagbenene og raabte: Hyy, hyy! En Mand, der kjendte det vilde Dyr, advarede Drengen, idet han sagde til ham, han skulde tage sig iagt, det var en slem Hest. Men Richard hørte ikke paa ham og drillede Dyret stedse mere, indtil det slog ud med Bagbenene og traf Richard saa stærkt i Hovedet, at han styrte til Jorden og blev liggende i sit Blod. Man bar ham bevidstløs hjem. Alle Lænderne vare brækkede og Ansigtet var fuldt af Saar. Den bedste Deel af Sommeren maatte den lille Dreng, i grusomme Smerter, tilbringe i sit Kammer, og da han endelig var helbreddet, saae han saa hæsli og vanskabt ud, at man slet ikke mere kjendte ham; thi en rød Skramme bedækkede hele Ansigtet og gik aldrig bort.

Saa ofte Børn siden saae paa ham derfor, sagde han: "Paa mig kan I see et Exempel, hvilke sørgelige Følger det har, naar man ikke adlyder sine Forældre og af Forvovenhed begiver sig i unødvendig Fare."

Saren.

Mine, lad min Sær ligge og rør den ikke, sagde Moderen, i det hun gik ud af Bærelset.

Den lille Pige legede just med sin Dukke og klædte den af og paa, idet hun sagde: Naar Du er vadsket og paaflædt, mit Barn, maa Du ogsaa slittigt sye og strikke. — Eller vil

Du maaſſee hellere ſprætte Dit Skjort op, ſaa vil jeg hente Dig en Sax? Moder har rigtignok forbudet mig at røre den; men om Dig, min Dukke, har hun ikke talet, og om Du ogsaa ſtikker Dig lidt i Fingeren med den — ſkal jeg nok kurerer Dig igjen. — Den Lille hentede den farlige Sax. Da Dukken nu ikke kunde holde den i Haanden, ſagde Mine: Du er dog ret et klobſet Barn, ikke engang en Sax kan Du holde paa! — Nu ſaa bliv! Jeg vil hænges Dig den om Halsen i et Baand. Naar Du vil være ret flittig, ſkal Du ogsaa ſiden ſaae Lov til at ſee ud af Vinduet, — eller ogsaa ſtrax? — Ja! Nu ſaa kom, min Datter. Og nu tog Mine Dukken paa Armen, traadte op paa en Skammel og aabnede Vinduet.

Det varede ikke længe, ſaa kom en af Mines Veninder gaaende paa Gaden og gif ind i Huſet. Den lille Pige blev

derover meget glad; hun slog hurtigt Vinduet i og vilde springe ned af Skammelen; men hendes Fødder gleed og hun styrtede ned idet hun stak Særen i det høire Dø.

Mines Angstskrig kaldte Moderen til, der med Forfærdelse saa sit elskede Barns Ulykke og dog ikke kunde hjælpe; thi trods al anvendt Flid mistede Mine sit Dø og maatte hele sin Levetid lade sig nøie med Gø.

Fødselsdagen.

Line! Line! raabte en Morgen Karl ind af Døren, vil Du da sove evigt? Solen er alt staaet op og Fuglene synge, saa

det er en Lyst! Kun hurtigt ud af Sengen! Jeg gaar iforveien ned i Haven. Du veed jo hvorfor. —

Hurtigt stod nu Line op, vaskede sig og tog sine Høitidsklæder paa, hængte en liden Kurv paa Armen og fulgte sin Broder.

See dog, Line, de herlige Blomster, hvor de ere skjønnede efter den varme Regn! Hjælp mig hurtigt at plukke, at det ikke skal blive for sild.

Jvrige fyldte de Kurven og ilede dermed til Lysthuset, for at binde Krands; thi det var Moderens Fødselsdag og de ønskede, at gjøre hende en uventet Glæde. Da de vare færdige med at binde Blomster, behængte de dermed et Bord, paa hvilket stod en stor Kage, prydet med Blomster, som en Foræring fra Faderen. Line lagde endnu et Par skjønnede Strømpebaand til og Karl en lille Tegning.

Da nu Havedøren aabnedes og Forældrene traadte ind, ilede Børnene om Moderens Hals og ønskede hende alt Godt, og bade om hun vilde vedblive at elske dem. Da græd Moderen Glædestaarer, og takkede Gud i Hjertet, fordi han havde skjænket hende saa gode Børn!

Hun skaffede dem ogsaa en fornøiet Eftermiddag, idet hun indbød nogle af deres Legekammerater, med hvem de ret lykkelige og tilfredse høitideligholdt denne Fest.

Græspletterne.

Læg an! fyr! puf! raabte Ludvig, idet han med en Glitsbue, der var ladet med Urter, sigtede paa sin Søster Amalie og skød paa hende.

Åh Hjælp! Hjælp! raabte hun, jeg er truffet, jeg er saaret, jeg er død! og styrtede, som bevidstløs, om paa Jorden. Ludvig, ude af sig selv af Skræk, kastede Bueen langt bort og løb, drevet af Angst, over Bede og Buske, henimod sin Søster. Selv et stort Træ bemærkede han ikke, og løb med al Magt Hovedet derimod.

Der laae nu Amalie paa Jorden, med Ansigtet nedad og uden al Bevægelse.

Åk Amalie! min kjære Amalie! hvorledes er det med Dig, raabte Ludvig, og gjorde sig Umage for at reise hende op.

Pludselig sprang hun, af sig selv, op, og raabte leende: Ha, ha, ha! jeg har narret Dig, min Broder; — men hvad fattes Dig, Ludvig, Dit Ansigt er jo ganske fuldt af Blod?

Åk, sagde han halv grædende, jeg troede, at Du var saaret, og saa stødte jeg, i min Hast, imod et Træ, hvoraf min Næse bløder.

Stakkels Broder! sukkede Amalie, idet hun medlidende tørrede Blodet af hans Ansigt.

Men hvad har Du der paa Din nye Kjole, spurgte Ludvig, den er jo ganske fordærvet?

Amalie saae nu med Skræk, at hendes Kjole var ganske

plettet af Græsset. Ak, raabte hun sorgmodig, min smukke, deilige Kjøle, som jeg holdt saameget af, er fordærvet.

Ubemærket traadte Moderen ind i Haven og saae, med Forundring, hvorledes hendes Børn saae ud.

Kjære Moder! raabte de hende imøde, vi vilde spøge lidt, og nu har det faaet en saa slem Ende. Derpaa fortalte de hele Tildragelsen.

Hvor ofte, svarede Moderen, har jeg ikke advaret Eder imod saadan Spøg, og nu see og føle I de slemme Følger deraf. Du, Ludvig, vil komme i Skole med et blaat Ansigt, og blive udleet, naar man erfarer Aarsagen dertil, og Du, Amalie, har nu en smuk Kjøle mindre; thi uden at Toiets Farve falmer, kan man ikke saae Græspletterne af. Lad i Fremtiden være

med saadan Spøg, der sjelden faaer en god Ende. Børnene lovede Bedring, og holdt Ord.

F i s k e n e.

Vi skal have stegt Fisk til Middag, sagde Mine fornøiet til sin ældre Søster, der just kom ind fra Kjøkkenet. Du tager feil, Mine, jeg har lavet ganske anden Mad. Vi skal dog have Fisk! paastod den lille Pige, stampebe i Gulvet og blev saa vred, at Moderen betragtede hende med Forundring og truende sagde: Mine, Mine! hvad skal det betyde? Jo, kjære Moder, jeg veed bestemt, at vi skal have stegt Fisk, thi jeg har

feet noget ligge i et Fad, der saae saadan ud. Du har seet feil, mit Barn, og Din Søster siger Sandhed.

Desuagtet blev Mine ved sin Paastand, indtil endelig Moderen tog hende ved Haanden og førte hende ind i et andet Værelse, idet hun sagde til hende: Her kan Du blive alene saa længe indtil Maden kommer paa Bordet. Bliver Fisk anrettet, skal Du saae Noget med, hvis ikke, saa maa Du lade Dig nøie med Suppen. — Da Middagsmaden var færdig, blev Mine kaldet; men istedetfor Fisk stod et Fad stegt Lever, som hun holdt meget af, paa Bordet; men hun fik, uagtet alle sine Bønner, Intet deraf, og maatte tage tilstrække med Suppen.

Ratten og Musene.

En Fabel.

I en Bagers Huus var engang en stor Mængde Ratter og Muus; de kom ved Lugten af Brødet og man kunde neppe mere holde det ud for dem. Da traadte en Dag en Mand, med en stor sort Kat under Armen, ind i Bærelset, og sagde: Jeg har hørt Eders Nød, mine Venner, og bringer her et Dyr, der snart vil hjælpe Eder.

Na, vi have Katte nok i Huset, raabte Bagerens Kone vranten; de stjæle os alting bort og befrie os dog ikke fra Musene.

Det kommer af, at Eders Dyr ikke ere kloge nok — men

min Kat er fuld af Forstand og List, prøv ham kun, og I skal see, at jeg ikke har sagt mere, end sandt er.

Godt, Ven, sagde Bageren. Et Par Dage kunne vi vel tage Deres Kat paa Prøve — bestaaer han den, som jeg haaber — saa skal jeg betale Dyret godt.

Den Fremmede gik og Ratten Matu blev lukket inde i Spisekammeret, der vrimlede saaledes med Muus og Rotter, at de lystigen sprang omkring paa Borde og Skabe. Neppe saa de den fulsorte Kat med de grønne fyrige Dine, før de Alle krøb i deres Smuthuller og kun undertiden stak Hovederne frem, for at see, om han endnu var der.

Bageren bemærkede snart med Fornøielse, at der ikke vare Muus mere i Spisekammeret og fodrede derfor Ratten med kostelige Retter, saa at Lugten deraf trængte ind i Muschullerne

ag loffede de nysgjerrige Dyr frem. Da de nu saae, hvor godt Mester Matu lod sig det smage, sagde de til hinanden: denne herlige Steg har Gavyven vist stjaalet; thi hvorfor skulde man beværte ham saa godt, der hverken gjør mere eller mindre, end vi.

Ratten hørte Musenes Tale og glædede sig meget derover; thi den opvakte en listig Tanke i hans Rattedhoved, og han sagde ved sig selv: Nu, I skal snart saae at føle, at jeg ikke forgjæves tilbringer min Tid her.

Da nu Ratten brød frem, paa hvilken Tid Musene helst gaar ud paa Rov, hængte Ratten sig med Bagbenene i en Stang, der var flaaet fast i Spisekammeret, lod Hovedet hænge ned, og forholdt sig ganske rolig, som om den var død. Da Musene ikke hørte nogen Støi mere i Spisekammeret, vovede nogle af dem, at stikke Hovederne frem. Da de nu saae deres Fiende

svæve uden Bevægelse i Luften, løb de hurtigt tilbage i Hulerne og raabte med stor Glæde til deres Kammerater:

Den Røverkægt, han er nu død,
 Ei meer han bringer os i Nød,
 Derfor I roligt ud kan gaae,
 Hid kommer lystigt, Store, Smaae!

Da sagde den Ældste af Musene: Værer forsigtige, Vorn, og troer ikke Ratten, den er listig og falsk og kan let bedrage os. Men Musene horte ikke paa den Gamles kloge Tale og trængte flokkevis ind i Episekammeret. Ratten havde ladet et stort Stykke af sin Stæg blive liggende, for at lokke Musene. — Neppe havde de givet sig isærb dermed, før den styrtede ned paa dem og sønderrev et heelt Dusin med sine Kloer. De Andre styrtede tilbage i Hulerne. De vare meget sørgmodige over

Tabet af deres Kammerater og sagde eengang efter den Anden: Ak! havde vi dog fulgt Bedstemoders Raad, saa vilde vi nu ikke have Marsag til at klage og være bedrøvede.

Da traadte en forstandig Rotte frem og sagde: mit Raad er, nu ikke længere at blive i dette farlige Opholdssted. Folg mig, jeg vil føre Eder til et Sted, hvor I skal finde nok at æde og hvor Eders Liv skal være sikkert. Musene gave deres Bifald, og endskjøndt Bedstemoderen fraraadte dem det, fulgte de dog Rotten ind i Bagerens Meelkammer.

Her stode en Mængde fyldte Sække. Musene borede Huller deri og aade saalænge af det fine Meel, indtil de ikke mere kunde. Da Bageren traadte ind og saa Delæggelsen iblandt sine Sække, slog han Hænderne sammen over Hovedet, og kaldte strax paa den sorte Kat, for at vise ham Skaden. Da sagde

Matu: lad det være godt, Mester, jeg skal fordrive de ubudne Gæster af Huset saa godt, at de ikke skal komme igjen oftere. Frem for Alt skal Meelsækkene bort, og lad mig sørge for Nesten.

Da nu Aftenen kom, dyppede Matu sig ned i et Kar Vand, saa at han var drivvaad; derpaa væltede han sig omkring i Meel, indtil han var sneehvid, som en Meelsæk, og lagde sig i en Kurv.

Da Musene ved den indbrydende Nat kom med deres Anfører Rotten, vare de meget forundrede over, ikke at finde flere Sække. Men Rotten sagde: jeg lugter Meel, efter mig, Benner. Alle Musene fulgte den. Men neppe vare de nær nok, før Ratten styrtede løs paa dem, dræbte en Mængde, og bedækkede med sit Legeme Mussehullet, saa at kun een eneste Muus af hele

Hoben undslap og bragte Bedstemoderen den sørgelige Efterretning om hendes Børns Nederlag. Hun sagde da:

Naar Børn en Dings Raad vil ikke høre,
Men hvad ei klogt er, egensindigt gjøre,
Tilslidst man nødes dem at overgive
Til egen Omfarg med hvad de skal blive.
Snart kommer Angren, naar dem Farer true,
For Ubefindighedens Følger de da grue.

Bageren glædede sig saa meget over Rattens Duelighed, at han ikke mere lod den komme fra sig og betalte en høi Priis for den. Derimod havde han den Fordeel, at hans Huus blev frit for alle Muus.

G l æ d e n .

Det var Vinter, og Sneen skinnede hvid og glindsende ind igjennem Vinduet. Ogsaa Kanernes Bjælder hørte man, og pyntede Herrer og Damer kjørte forbi Ottos Vindue. Ak, sukede Drengen, naar jeg dog ogsaa havde saadan en smuk Glæde, for at jeg kunde kjøre lystig omkring med mine Kammerater.

Hvo veed, hvad der kan skee! svarede Moderen. Julen er nær, og naar Du er ret flittig og artig, saa kan Helligaften maaskee bringe Dig en stor Glæde.

O, sikkert, sikkert! kjære Moder, jeg vil være brav og god, sagde Otto og kysede Moderens Hænder af Glæde. Han holdt ogsaa Ord og var en god, lydige Dreng.

Da nu Juleaften kom og Børnene bleve kaldte ind i det klart oplyste Værelse — styrtede Otto, foran alle de andre, ind, og var ude af sig selv af Glæde over den skønne Slæde, der stod ved Siden af Bordet. Ak, kunde jeg endnu idag kjøre med den! raabte han eengang efter den Anden. Men det kunde ikke gaae an; thi ved mørk Nat var det ikke tilladt Børnene, at forlade Huset. Den lille Dreng kunde, for Glæde, slet ikke sove, og havde gjerne Dagen efter ladet være at spise Frokost, for at komme for afsted; men desværre var det en Helligdag og han maatte blive, indtil Gudstjenesten var forbi. Neppe var dette skeet — saa kjørte Otto med sin Slæde ud af Porten, og hans tro Pudel fulgte ham bjæffende og springende. En heel Hob Drengene jubledes den skønne Slæde imøde og Enhver vilde være den Første til at trække. Herover opstod en Strid, der

Det ikke vilde faae Ende. Da traadte den Eldste af Drengene frem og sagde: Jeg har hørt i Skolen, at der ere Lande, hvor man spænder Hunde, istedetfor Heste, for Slæder; det kan vi jo ogsaa probere med Pudelen her; den er stor og stærk nok.

Saa, ja, det ville vi, raabte de alle jublende, og hele Høben tog sine Strømpebaand af, flettede et Reeb, og spændte Hunden for Slæden. Abellino lod sig Alt behage og stod saa stille som en Muus, indtil Otto sad i Slæden og drev ham til at gaae. Nu rystede Hunden sig rigtignok, men bevægede ikke en Fod af Stedet. Dog, da Drengene gave ham af Pidsken — begyndte han af alle Kræfter at trække og løbe over Stok og Steen, indtil Slæden faldt om, Otto styrtede ud og blev saaret i Hovedet. Grædende og hulkende kom han hjem. Den

bekymrede Moder rensede just hans Saar i Panden med Eddike, da Faderen traadte ind og spurgte hvad der var paaferde.

Ik, Fader! raabte den lille Dreng, Ludvig har sagt en Usandhed og bildt os ind, at man kunde bruge Hunde til at trække Slæder; men det er slet ikke sandt, thi Abellino løb løbsk og lod mig i Stikken.

Ludvig har ikke bedraget Dig, mit Barn, svarede Faderen. I de kolde Nordlande, hvor en stor Deel af Aaret igjennem ligger dyb Sne, betjener man sig altid af Hunde til at trække Slæder; men det er store Dyr, der først ordentlig maa afrettes dertil. Du derimod har feilet i, strax ubetænksomt at indlade Dig paa Dine Kammeraters Forslag, da Du dog vel kunde tænke, at Abellino ikke godvilligen vilde lade sig spænde for.

Fuglereden.

Vaa en sjon og varm Foraarsmorgen gik Julius og Mathilde ud paa Marken for at plukke Blomster. De fandt usformodentlig en forladt Lærkerede, der var bygget af Haar og Halmstraae. Der laae et nydeligt Æg i den, der voldte Børnene megen Glæde. Da sagde Mathilde: Det var dog ret Skade, naar dette Æg ikke blev udklækket! Lærkerne ere saa nette Dyr og kunne synge saa smukt.

Veed Du hvad, sagde Julius, i vort Elsetræ er en Sidskenrede, jeg har selv seet den. Hunnen har allerede lagt Æg deri, som den snart vil udklække, og der ville vi lægge Lærkeægget med.

Mathilde var meget glad over dette Forslag og gik med

sin Broder i Haven, hvor de forsigtigen oppebiede den Tid, da Hunnen havde forladt sin Rede, derpaa ilede Børnene til og lagde Lærkeæget iblandt de øvrige Æg.

Da Udflækningen var forbi, undersøgte Børnene Reden, for at see, om der var en Lærke iblandt de unge Sidskener; men Fuglene havde endnu ikke Fjeder og kunde ikke skjernes fra hinanden; altsaa maatte Børnene have Taalmodighed, indtil Dyrene havde faaet Fjeder. Da de nu nogen Tid efter igjen gik til Reden, strakte de smaae Fugle dem quiddrende Halsen imøde. Da kjendte Børnene strax det graae Lærkehoved iblandt de guulgrønne Sidskener og toge den hurtigt ud, førend Moderen kom tilbage.

Lærken blev snart saa tam imod sine smaae Belgjørerere, at den ved Bordet spiste af een Tallerken med dem, og tidligt og sildigt foresang dem glade Sange.

Blomsterbouquetten.

Herr Richter havde en skøn Have, hvori han opelskede fortræffelige Frugttræer og ganske herlige Blomster; men Ingen maatte, uden Tilladelse, plukke det ringeste. Hans Børn vidste det vel, og tiltog sig derfor aldrig den Frihed.

Da de nu en Dag bade et lidet Selskab af Børn til sig, og førte dem ned i Haven, sagde de til dem: Men vogter Eder vel for at afbryde en Blomst her, thi det er strengt forbudet.

Th, vi vide nok selv, svarede Børnene, at det ikke er tilladt, at plukke Noget i fremmede Haver; vi skulle altsaa nok være saa beskedne, at lade det være.

Men iblandt disse Børn vare en Dreng og en Pige, der

tænkte ganske anderledes; thi de havde allerede iforveien aftalt med hinanden, hemmeligen at plukke de smukkeste Blomster til en Bouquet, som de vilde forære deres Moder den følgende Dag, paa hendes Fødselsdag. De listede sig altsaa, henimod Aften, tilside og samlede ubemærkt Blomster i deres Lommer, indtil de vare fyldte. — Herpaa toge de Afsked og gik.

Da Herr Richter den anden Morgen traadte ind i Haven, bemærkede han med megen Brede, at hans skønneste Blomster vare borte.

Børnene bleve strax kaldte til og tagne strengt i Forhør, for at de skulde tilstaae, hvo der havde begaaet Rovet. Men de forsikrede, at de vare uskyldige. Da de imidlertid tænkte videre efter — kaldt Nikolai og Beate dem ind, der vare gaaede bort med fulde Lommer.

Herr Richter sendte strax Bud til Forældrene og lod spørge, om deres Børn havde bragt Blomster med hjem fra hans Have.

Tjeneren traadte just ind i Værelset, for at udrette sit Grinde, da de smaae Blomstertyve overrakte Bouquetten. De bleve blege og røde igjen i Ansigtet og alle deres Lemmer zittrede. Faderen saa strax at de vare skyldige og de tilstode, under Taarer, at de havde taget Blomsterne.

Da græd Moderen og sagde: Børn, et reent, uskyldigt Hjerte havde idag været mig kjærene, end alle Blomster.

Faderen sagde: det gjør mig ondt at denne Dag er forbittret mig. Jeg havde bestemt at kjøre en Tour med min Familie, men herpaa er nu ikke at tænke; thi hvor var det muligt, at være fornoiet i Selskab med saa strafværdige Børn.

Da Nikolai og Beate horte dette, græd de og lovede, sikkert

aldrig nogensinde mere at plukke en Blomst i en fremmed Have.

Naar jeg faaer Beviser paa Eders Forbedring, saa kan vi hoitideligholde Festen en anden Gang; idag bliver der Intet af. Derpaa vendte han sig til Tjeneren og sagde: Min Ven — fortæl han sin Herre, hvad han har hørt og seet; jeg skal selv strax komme efter, for at undskyldte mig hos ham for det Skete.

Det varede ikke længe, saa vidste man, i hele Byen, hvad der var skeet. Nikolai og Beate fik ikke Lov til at komme i nogen Have mere og maatte blive hjemme, naar deres Sødssende spadserede imellem vellugtende Blomsterbede. Og saa bleve de flere Gange foragteligt behandlede og spotviis spurgt, "om de ikke havde Lyst til at plukke Blomster?"

Først længe efter, da Bornene havde givet mange Beviser paa deres Forbedring, blev Fodsfelsfesten høitideligholdt.

De tildækkede Fæde.

Moder, sagde en Dag Konrad og Lotte, det er dog ret hæsligt naar man er saa nysgjerrig, som Lise. Naar vi lege sammen, vil hun altid vide Alting. Hendes Sødsfende kunne ligesaalidet lide det, som vi.

Den arme Pige er stokblind, svarede Moderen, og kjæder sig ofte; derfor skulde I ikke tage det saa nøie, men gjerne besvare hendes Spørgsmaal.

Men Nysgjerrighed er dog en Feil, sagde de Smaae. —

Bisseligen. Men ere I da ganske frie derfor?

O ja, Moder! Vi ere slet ikke nysgjerrige og Lises Sødsfende heller ikke. Hun alene, ganske alene, er det.

Det er mig kjær, mine Børn, at høre dette af Eder; thi Nysgjerrighed lader sig i det Høieste undskyldes hos en Blind.

Nogle Dage efter fik Børnene Tilladelse til at indbyde Lise og hendes Sødsfende.

Da nu det lille Selskab var samlet, loe og legede de, indtil Aftenen kom, da, til Alles Forundring, tre tildækkede Gade bleve baarne frem.

Ei, hvad mon der er i! raabte alle Børnene. Moderen smilede tvetydigt og sagde: O, I ere dog slet og aldeles ikke

nysgjerrige. Med disse Ord tog hun Laagene af de to Fæde, hvori var suur Melk og revet Brød.

O, hvor herligt, raabte Børnene, vil denne Ret smage os, efter en saa heed Dag! — Men hvad er der da i det tredie Fæd?

Formodentlig en lille Fugl, sagde Fru Hilpert, derfor tag ikke Laaget af, for at den ikke skal flyve bort. Derpaa forlod hun Bærelset, og Børnene gave sig ifærd med Melken. — Men stedsse skottede de til det hemmelighedsfulde Fæd, indtil endelig Lotte sprang op og raabte: Naar der er en Fugl i, kan man dog vel høre den; og nu holdt hun Dret til Fædet og Alle fulgte hendes Exempel. Kun den blinde Lise maatte blive tilbage, fordi hun ikke kunde finde Veien.

Nu raabte Konrad: Jeg hører det pikke, det maa være en Fugl. Ja, ja, skreg de øvrige, det maa være en Fugl!

Lad os kun figge en lille Smule, sagde Lotte, blot for at see, hvad det er for en Fugl.

Tag kun Laaget af! raabte Børnene, og strax toge alle Hænder fat.

Da sprang en stor Muus dem imøde og de lode, af Skræk, Laaget falde, saa det sprang i tusinde Stykker. Strax aabnedes Døren og Moderen traadte ind.

Åh, hvor vi ere forskrækkede! raabte Børnene hende imøde; istedetfor Fuglen var en stor Muus i Fadet.

Hvo bad Eder da at aabne det? Var det ikke Nysgjerrighed, der tilskyndede Eder dertil, og som I saa strængt dablede hos Lise?

Alle sloge beskjæmmede Dinene ned, og vidste ikke, hvad de skulde sige; men Fru Hilpert vedblev, idet hun vendte sig

imod Børnene: Jeg har blot underkastet Eder denne Prøve, i det Haab at I vilde bestaae den med Gode; thi hvorledes kunde jeg troe det Mødsatte af det, som I, først for et Par Dage siden, have forfikkret mig? I Tillid til Eders Ord betjente jeg mig af dette kostbare Porcelainskab. Laaget er ved Eders Forseelse gaaet itu; derfor komme I til at erstatte Skaden af Eders Sparebøsser.

Konrad og Lotte adløde villige. Ja, de havde gjerne givet hele deres Kassebeholdning, naar de kun ikke havde behøvet at skamme sig over deres Nysgjerrighed.

D y r e f r i g e n .

En Fabel.

En skøn stor Løve med en herlig Man, der hængte lige ned til Jorden, blev engang fanget og ført i den kongelige Dyrehave, hvor den blev spærret i et stærkt Jernbuur. Alle strømmede ud af Byen for at see det stolte Dyr, der dog neppe værdigede de Nysgjerrige et foragteligt Blik. Da nu Kongen, omgivet af sine Stabsofficerer, viste sig i krigerisk Uniform, reiste Løven sig uvilkaarlig, greben af Udfrygt. Han rystede sin lange Man og syntes med Velbehag at betragte Krigerne. Derpaa vendte han sig til Kongen, som den Unseeligste, og sagde: Hvo er Du, der saa frygtløs vover, at staae her for mig?

Jeg er dette Riges Herfker og frygter hverken Dig eller Dine Lige. Thi Fornuft og Baabenmagt lære Menneffene, findrigt at betvinge Eder. Ved disse Ord flog Officererne paa deres Sabler, faa de klirrede. Men Loven blev ikke forfkræffet derved; den horte det endog med Velbehag og vedblev: Naar I nu drage i Krig imod Eders Fjender, hvad have I da at iagttage?

Førft erklære vi Krig; derpaa forsamlede de bevæbnede Hære fig, og blive, under Anførel af deres Befalingsmænd, forte Fjenden imøde.

Herpaa vendte Loven fig til Kongen og fagde: Jeg beder Eder, viis mig den Willighed og drag i Krig med Eders Folk, for at jeg kan fee, hvorledes det gaaer til. Kommer jeg da engang tilbage til mit Rige, faa vil jeg oprette en Hær, der fkal ligne Eders.

Da smilede Monarken og svarede: at føre Krig er en betænkelig Sag, som vi Menneſker kun beſlutte os til ved høiſt vigtige Anledninger; men der ſkal, om nogle Dage, holdes Mynſtring, hvorved Soldaterne øve ſig i Krigskunſten. Ved denne Leilighed kan Du ſee til og da ſelv foreſtille Dig hvorledes det gaaer til i Krigen.

Den forſtandige Love var meget glad derover, og overlagde, hvorledes han i Fremtiden kunde betvinge Menneſkene, ſine Gjender.

Allerede havde han levet to Aar i Fangenſkab, og gjort en Mængde nyttige Bemærkninger, ſom han, med Tiden, vilde anvende til ſine Horders Vel. Han opførte ſig ogſaa ſaa godt imod ſin Vogter, at denne fik ham kjær og lod ham have megen Frihed, ſom han i Begyndelſen ikke misbrugte, for at gjøre

Manden fikkere, saa at denne, bedraget af Skinnet, en Aften endogsaa lod være at tillukke Buret rigtigt. Neppe bemærkede Dyret dette, saa stødte han det op og ilede i den mørke Nat til sit Hjem. Efterretningen om hans Ankomst udbredte sig snart vidt og bredt, og alle Dyr ilede til, for at hylde deres Konge. Efter denne Høitidelighed forsamlede Lovekongen sit Krigsraad, og erklærede: at han fra nu af havde ifinde, at fore Krig paa europæisk Maade. Der blev talet meget frem og tilbage, indtil en bestemt Beslutning blev fattet og lod saaledes:

Elephanten skulde bære Krigsforraadet, og iøvrigt betjene sig af sine sædvanlige Baaben, Snabelen og Benene; Bjørnen, der forstaaer sig godt paa at klattre og angribe, skulde løbe Storm; den listige Ræv skulde bruges til Underhandlinger; Aben skulde forlyste Hæren med sine pudseerlige Løier; Uselet med sin fry-

bende Stemme skulde forestille en Trompeter, og Haren tjene til Fortøber.

Uniformerne forårsagede den største Banskfelijkheid. Dog, den findrige Abe gav i denne Henseende fortræffelige Raad, og tilbød sig at være sine Kammeraters Regimentsfræder. Saaledes forældigedes da, under hans kunstrige Hænder, Krigerdragter til Stabsofficererne af herligt broget Leopardsskind, bræmmet med rødt Ræveskind. Istædetfor Hatte fik de spidse Huer, prydede med Strudssjebre. De simple Soldater havde paa deres Huer en almindelig Gjederbuff, og deres Mundering var mere ensformig og simplere end Officerernes. Men de vare samtlige bevæbnede med vældige Stridsører, forældigede af Hvalfsknekter, som de frygteligen forstode at swinge.

Den opreiste Stilling skaffede Dyrene mest at gjøre, men

ogsaa i denne Henseende viste Aben sig som en fortræffelig Læremester, og bragte det snart saa vidt, at hans Elever kunde marschere med ret zirlig Holdning. Da nu Hæren var udrustet, begav den sig i følgende Orden paa Marschen:

Forrest sprang den hurtige Hare som Forløber; ham fulgte Aben som Hansvurst! han havde en broget Troie paa, der var sammensat af forskjellige Dyrs Skind, og en høi Hue, besat med Paafuglesfjedre, paa Hovedet. Under Marschen stødte han Kolbotter og gjorde Lustspring, hvormed han meget morede Armeen. Ham fulgte Ufelet med en Trompet af Larmeskind; Havkatten som Trommeslager og Gazellen som Fanejunkker. Derpaa kom Lovekongen, bevæbnet med et Skjold af en Skildpaddeskæl og et Sværd af en Sværdfisk. Ham fulgte hans Stabsofficerer, hvoriblandt Tigreren, Leoparden, Pantheren, Hyænen og Bosse-

len vare de fortrinligste. De øvrige Dyr fulgte efter i en lang Række. Elephanten, henhørende til Arriergarden, sluttede Toget. Denen svævede høit i Luften, og Bierne og Græshopperne drog, som tykke Skyer, iforveien, og gjorde herlig Tjeneste ved Angreb; thi saa ofte Tjenden sigtede, for at sende sin Modstander et dræbende Skud, stak en Bi ham paa Haanden, saa han af Smerte lod Geværet falde, eller en Sværm Græshopper sloi forbi, og skjulte det angrebne Dyr for Tjenden. Da det nu kom til Haandgemæng imellem begge Partier, betjente Dyrene sig baade af fine kunstige og naturlige Waaben, hvorved de erhøldt en hurtig Overvægt og betvang Tjenden. —

I behørig Orden, og under lydelige Seiersskrig, vendte Dyrhorderne tilbage til deres Skove. Her roste de deres store Konge overmaade, fordi han havde været saa klog, at samle

dem Alle i een Hær, hvorved de dennegang havde følt sig stærke nok til at bekjæmpe den mægtige Fjende, da hidtil enhver Dyreklasse alene havde været for svag til at modstaae Menneskenes Følge Angreb.

Kniplingskappen.

Et Selskab af Smaapiger legede en Dag sammen. Der blev fegt, dandsket, leet, og Alle vare lystige og fornøiede. Da traadte Otto, en vild Dreng, ind og sagde: Hvad er det for tosset Løi, I der gjøre? Lad os hellere forklæde os og spille Komedie.

Åk, ja, ja! det ville vi, raabte Pigerne, og alle skyndte sig at skaffe Klædningsstykker.

Jeg vil forestille Moderen, sagde Line til sin Broder, idet hun tog en kostbar Kniplingskappe ud af Komoden, og satte den, under hæftig Latter, paa sit lille Hoved. De Andre pyntede sig ligesaadan ud og syntes meget godt om hinanden.

Da nu Spillet skulde tage sin Begyndelse, sagde Otto: men Couliser maa vi dog ogsaa have paa vort Theater! Med disse Ord satte han to Rækker Stole ligeoverfor hinanden, og hængte paa Ryggen af hver af dem en Lysstage med et brændende Lys.

Otto forestillede en Ridder, der skulde drage i Krig. Line var hans Gemalinde og de Andre deres Born og Kammerjomfruen. Da han nu kom for at tage Afsked med hende, blev

hun for et Syns Skyld asfægtig og maatte bæres bort. Men da Couliserne vare for snævre, streifede Kniplingskappen imod Lyset og blussede strax op i Luer.

Nu gave Alle sig til at skriges og hentede Vand, som de øste over Lines Hoved, saa hun kom til at see ud som en druknet Muus. Dog, dette var endnu den ringeste Skade; den skjønne Kappe var forbrændt, og Line ude af sig selv af Angst over hvad Moderen vilde sige dertil. Til hendes største Skræk traadte denne just ind, og undrede sig ikke lidet over den Forstyrrelse, som herskede i Kammeret; men da hun saa den forulykkede Kappe, sagde hun: Børn, dette er et Tab af mere end otte Daler. Men det Børste ved Sagen er — at Hovedtoiet ikke tilhører mig, men Een af mine Veninder, der har bedet mig om at lade det forfærdige her i Staden. I kan altsaa

vel tænke, at jeg kommer til at erstatte Skaden. Da min Kasse ikke er beredt paa saa uventede Udgifter, saa maa jeg tage min Tilflugt til Eders Sparebøsser.

Da raabte Otto grædende: Skal jeg betale Rappen, jeg har dog ikke brændt den.

Men Du gav Anledning til denne Leeg, som slet ikke passer sig for Børn, og som, uden Din Opfordring, ikke havde fundet Sted.

Men jeg, Moder, sagde Line, var jo afmægtig, og kunde ikke gjøre for at Rappen blev forbrændt.

Uden min Tilladelse, Barn, maatte Du hverken aabne Kommoden, eller tage Noget ud af den; det er altsaa billigt, at Du bliver straffet for Din uretmæssige Udsærd. Da jeg

imidlertid selv kan benytte Resten af Kniplingerne, vil jeg være billig, og overtage Trediedelen af Tabet.

Børnene vare meget sorgmodige over denne Dom; thi de havde allerede længe sparet Penge sammen, for at gjøre en Spadseretour med deres Lærer, til en skøn Dyrehave, hvori var indhegnet Hjorte, Raadyr, Harer og andet Wildt. Nu maatte de blive hjemme og see deres Kammerater tage afsted uden dem.

Den dansende Bjørn.

En Fabel.

Der var engang en stor brun Landbjørn, der var bleven fanget af en Bjørnedriver og afrettet til at dansse. Pøg vilde i Begyndelsen slet ikke finde sig deri, men brummede og snysede, saa ofte han skulde sætte sig paa Bagbenene; hans Modstand hjalp ham ikke, thi han blev saa længe gjennempryglet, indtil han gjorde ziirlige Trin, og, med en Stok i Poten, dreiede sig omkring som en dulig Dandssemester.

Da han nu forstod sin Kunst fuldkommen, maatte han tage et Par lystige Uder paa Ryggen, og følge sin Fører fra By til By. Her dansede Pøg, fra om Morgenens indtil den

filbige Nat — og fik derfor Intet, uden mager Kost og dygtige Stokkeprygl, naar han forsaae sig det Ringeste. Dette syntes Mester Pøg nu aldeles ikke om, og han tænkte Dag og Nat paa hvorledes han kunde undvige af Fangenskab.

Da nu hans Herre en Aften havde drukket for meget, glemte han at lænke Bjørnen. Herover glædede Pøg sig meget, og da Natten brød frem, begav han sig paa Beien og løb, over Stok og Steen, til sine polske Skove.

Neppe havde den Esterretning udbredt sig i Egnen, at Pøg var kommen tilbage, saa ilede Bjørnene i store Hobe til, for at byde ham velkommen. Pøg maatte nu fortælle meget om, hvorledes det var gaaet ham i fremmede Lande, og hvad han havde hørt og seet i de Steder og Lande, som han var draget igjennem. Men han sagde ikke et Ord om de Stokke-

prygl, som han havde faaet, men roste tvertimod meget den
 Ure, som man overalt havde viist ham, og taledede meget om
 de skjønnne Damer, (hvorved han tænkte paa Aberne,) som han,
 ved offentlige Baller, havde dandsset med.

Hvorledes! Du kan ogsaa dandse? raabte alle Bjørnene,
 det er jo uhørt! Lad os dog ogsaa see Noget af Din Kunst.

Da reiste Pex sig smigret fra sit Sæde og sagde:

At jeg i Dandsen Mester er,

Det er bekjendt, det veed Enhver.

Sa vist, Herr Pex er allevegne

Blandt store Kunstnere at regne.

Herpaa brød han en stor Green af, tog den, istedetfor en
 Stav, i Poten, og dreiede sig langsomt om i afmaalte Trin,
 hvorhos han ret behageligt brummede Taktten.

Bjørnene gjorde store Dine ved deres Kammerats Behændighed. Da de nu Alle viste stor Lyst til at gøre ham det efter, loe Pøg spottende og sagde:

Hvorledes, I Ser det tiltro'de
 Med Eders stive Ledemode?
 Mit Legeme er fiint og net,
 Men Eders Klobset, veed I det?

Det var dog meget! raabte Bjørnene. Det kommer paa en Prove an. Hvad Du har lært, kunne vi ogsaa lære.

Nu reiste alle Bjørnene sig paa Bagbenene og begyndte at danske; men ved det første Skridt styrtede de over hinanden og væltede sig som Sække omkring paa Jorden. Pøg stod langt fra, opreist og stiv, paa sine Been, og saae foragtelig ned paa sine Brodres Ubehændighed.

Da Bjornene bemærkede dette, sprang de vrede op, grebe deres Stave og gjennempryglede den zirlige Dandssemester dygtig dermed, idet de skreg: Hvorledes! Du vil spotte os og ansee Dig klogere, end os, da vi dog ikke have haft Leilighed til at lære at dandse, som Du. Marsch! affted med Dig! Vi behove ingen superklog Læremester, der vil vide Alt bedre end vi. Og dermed jog de den forfængelige Pøg ud af Skoven.

Sørgmodig og forladt listede han sig bort og sagde ved sig selv: det havde dog været langt bedre, om jeg ikke havde pralet med min Kunst; thi jeg har ofte paa mine Reiser hørt, at naar man vil erhverve sig Venner, maa man være beskedn, og ikke rose sig selv for at nedsætte Andre.

Da nu Pøg, nogen Tid efter, forbedret vendte tilbage igjen i sine Skove, var han blid og overbærende imod sine

Brødre og pralede ikke mere med sin Behændighed. Alle tilgave ham det Skete, og elskede og agtede ham meget, indtil hans Død.

Den grønne Hat.

Mine havde, paa sin Fødselsdag, faaet en grøn Silkehat, som hun længe havde ønsket sig; thi hun var forfængelig og pyntede sig gjerne. Da hun nu hørte, at hendes Forældre vare indbudne til en Spadseretour, hvor hun ogsaa skulde være med, stillede hun sig strax for Speilet og prøvede sin Hat paa alle Maader. Derhos vendte hun sig snart til høire og snart til venstre, og

gjorde nu et venligt, derpaa igjen et alvorligt Ansigt, — for at see, hvilket der klædte hende bedst. Derpaa tog hun sit Schavl paa, prøvede det i forskjellige Følger og strakte sig derhos, saameget hun kunde, i Beiret, for at synes høiere.

Da Selskabet nu, om Eftermiddagen, begav sig paa Veien, holdt Mine sig ikke til Børnene, der lystige og fornøiede sprang iforveien, men hun gik ved Siden af de voksne Piger, og gjorde Alt efter, hvad de gjorde eller sagde; hun saae sig desuden bestandig om, om hun ogsaa blev bemærket af de andre Herrer og Damer. Men Ingen bekymrede sig om den indbildske Pige, som de ikke kunde lide.

Da de vare komne til en skøn Have, nøde de Melk og Frugt, under Latter og Spøg, derpaa legede de alle slags Selskabslege paa en fri og rummelig Plads, hvori ogsaa Børnene deel-

toge. Nu skulde man kun see, hvorledes Mine bar sig ad der-
ved; hvad for forunderlige Spring og hvad for Manerer hun
brugte, for at udmærke sig fra de Dvrige. Hun talede endogsaa
ganfke anderledes, end de Andre, og traf Ordene saa langt ud,
at de lode ganfke modbydeligt.

Da nu, henimod Aften, Mines Forældre toge Afsked med
Selskabet, for at komme noget tidligt hjem og deres Datter
fulgte dem — sagde alle de Tilbageblevne: Hvad det dog er for
for en forfængelig indbildsk Pige. Hun troer at gjøre sig elsket
ved sit stive Væsen, og bliver kun foragtet og udelet. Hvor
naturlige og fordringsfrie sprang ikke de andre Børn omkring, og
hvor elskværdige vare de ikke ved Siden af denne Trædukke! et
godt venligt Barn behøver kun at synes, som det er, og man

vil elffe det; da man derimod strax mærker paa et forfængeligt
Barn, at Alt kun er Forstillelse og Falskhed.

Slædefarten.

I Rusland, hvor der, den lange Vinter igjennem, ligger dyb
Snee, more Indvaanerne sig med Slædefart, paa det flade Land,
eller ned ad Bakker. Dette var nu ogsaa Tilfældet ved en
stor folkerig Stad. Udenfor Porten var, til Indvaanernes For-
noielse, anlagt en skjon Glidebane ned fra en Høi, hvorpaa
Slæderne glæde som paa et Speil. Denne Fornoielse var dog
kun tilladt de Borne, og dem endog kun visse Timer om Dagen;

vare disse forbi — saa blev Glidebanen spærret ved Toden af Høien med en Bom, nemlig en stærk Tværbjælke.

Et Par Drengene saae med længselfulde Blikke paa denne Slædefart, og havde hjertelig gjerne taget Deel deri; men den var forbudet Børn, fordi den syntes for farlig for denne Alder. Dog, de vilde Drengene brød sig ei derom. De oppebiede den Tid, da Ingen var tilstede; derpaa løbe de hjem, hentede deres Slæder og trak dem op paa Høien. Her satte de sig ind, idet de raabte: Nu skal vi dog see, hvo af os der først kommer ned! De gave paa een Tid deres Fartøier et Stød og glæde saa hurtigt, som Pile, ned ad Glidebanen. Men da de vare komne ved Enden af samme, horte man pludselig et forfærdeligt Slag og — Drengene laae, med knuste Hjerner, baglænds paa deres Slæder. De havde nemlig ikke i Forveien beregnet, om Bom-

men var høi nok, til at de kunde glide affted under den, og
saaledes løb de da med al Magt imod Bjælken, der knuste deres
Hoveder.

Et Par andre Drenge, der ikke vare klogere end hine, stode,
Foraaret efter, da Sneen smeltede og Vandet mistede sit Iis-
dække, ved en Flo, der var bedækket med Drivis.

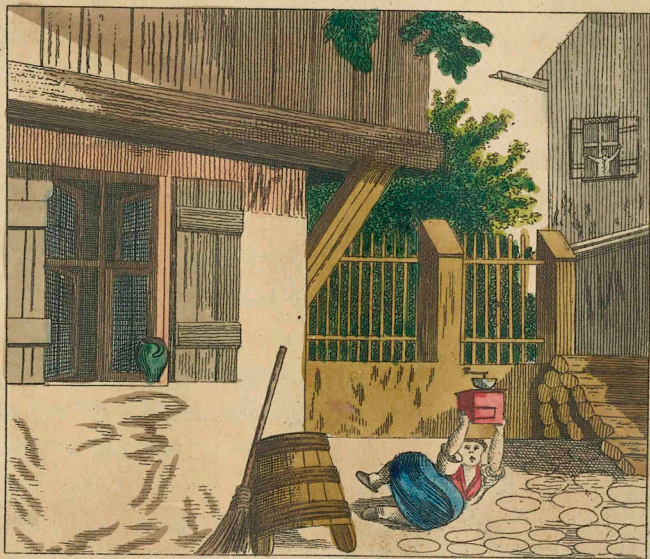
Vi ville stille os paa een af disse Iisklumper, sagde de,
den skal være vort Skib. Og nu toge de Stokke istedetfor
Narer, og sprang lystige over paa et stort Stykke Iis, der svøm-
mede forbi Kysten.

I Begyndelsen gik Alt godt, men da Iisstykket blev ud-
midt i Floen, blev det hurtigen revet med af Strømmen.
Drengene vilde søge at standse det ved at roe, men det var
for svært, og fortsatte ustandseligt sit Løb. Da sagde Børnene:

vi ville hellere gjøre Reisen kortere og springe fra et Fjeldstykke til det Andet, til vi naae Land. Dristigt vovet, halv er vundet! raabte Begge, og sprang paa eengang over paa det nærmeste Fjeldstykke. Dog, dette gled tilbage, Børnene faldt af — og ned i Vandet, hvor de druknede.

Raffemøllen.

Luiſe var vant til, at have ſin egen Willie og gjøre Alt, hvad der faldt hende ind, fordi hun var ſine Forældres enſte Barn, hvilke ſaae igjennem Fingre med hende og frygtede for, at enhver Trettesvættelſe kunde blive ſkadelig for deres kjære Datters

Sundhed. Derfor lode de alle hendes Feil gaae ustraffede hen, og hun blev Dag for Dag uartigere og ondskabsfuldere. Hun løb og klattrede omkring paa Stole og Borde, eller krøb ud igjennem Loftslugerne for at sole sig paa Taget, uden at betænke, at det mindste Feiltrin kunde koste hende Livet. Hun var altid den Vildeste af hendes Legesøstre og Alle maatte rette sig efter hendes Villie, eller hun skjældte dem ud og forlod dem midt i en Leeg.

Da nu Luise en Dag gik paa Markedet og saa et nydeligt lille Thestel med Kopper for Børn, overhængte hun Moderen saa længe med Bønner, indtil denne kjøbte det til hende. Og da Fru Rose samme Eftermiddag var budet i Selskab, gik Luise strax til sine Veninder, for at byde dem til sig paa en Kop Kaffe. Hun vilde selv lave den og Moderen gav hende beredvilligt Alt, hvad der var nødvendigt til det lille Selskabs Beværtning.

Da nu Moderen var gaaet ud og Luise var alene hjemme med en Tjenestepige, dækkede hun et lille Bord, satte Kopper og Kage derpaa, og begav sig ud i Kjøkkenet, for selv at slaae Ild og sætte Vand paa til Kaffeen. Tjenestepigen vilde gjøre dette, men Luise tillod det ikke og sagde: hun skulde nok selv besørge Alting. Da hun nu ogsaa vilde male Bønnerne, men det syntes hende for kjedeligt, tog hun den fulde Kaffemølle, og gik ud paa Trappegangen, i hvis aabne Vindue stode Urtepotter med Blomster i. Ildag vil jeg male Kaffebønner i en Blomsterhave, sagde hun ved sig selv, tog en Stol og steg op i Vindueskarmen. Da hun nu i Begyndelsen stod opreist og siden vilde sætte sig ned, uden at holde sig, tabte hun Ligevægten, og styrtede baglænds ned i Gaarden; hun holdt dog med begge Hænder Kaffemøllen iveiret, for at den ikke skulde gaae itu.

Naboerne saae Pigen styrte ned, og ilede at underrette Moderen derom. Denne blev asmægtig af Skræk og kunde ikke staae sit Barn bi. Imidlertid var Faderen ogsaa kommen til, og løstede Luise op fra Jorden; da han nu saae, at hun kun havde stødt sig lidt paa Armen, bandt han et tykt Riis og tugtede den lille Pige saa længe dermed, indtil hun lovede, aldrig mere at stige op paa Noget, som hun kunde falde ned af.

Fra denne Tid af havde Faderen et vaagent Øie paa sin Datter. Saa svag og eftergivende, som han før havde været imod hende, saa streng blev han nu. Thi han sagde: jeg vil hellere slet intet Barn have, end et saadant, der tilsidst ved sin Raadighed berøver sig selv Livet.

Luise blev, fra denne Tid af, et ganske andet Barn. Hun var lydig imod sine Forældre, og forekommende og eftergivende

imod Enhver. Da hun blev voksen og undertiden horte Børn klage over deres Forældres og Foresattes Strænghed, sagde hun til dem: Mine Forældres alt for store Kjærlighed og Overbærelse havde nær kostet mig Livet, men deres Kjærlighed, forbunden med viis Strænghed, har gjort mig til et lykkeligt og nyttigt Menneske.

Peter Langøre.

Der var engang en Ufseldriver, ved Navn Toro. Han var velhavende, og eiede to nyttige Dyr, et Ufsel og et Muldyr, som han brugte til at skaffe Kjøbmandsvarer hid og did, hvorved han fortjente mange Penge. Da Muldyret var skjønnere, end det

Langørede graa Ufel, havde Toro det meget kjærere, og gav det ved enhver Leilighed Fortrinet. Naar en svær Byrde skulde bringes affted, saa hedde det altid: det er for Peter Langøre, og Muldyret fik de lettere Pakker at bære. Da de nu en Dag skulde bære Salt og Svampe, og Ufelet snart bemærkede, at han skulde bære det svære Salt og hans Kammerat de lette Svampe, sagde han til sin Herre: Det er ikke Ret af Eder, Herre, at I altid giver mig, hvad der er svært, og min Kammerat, hvad der er let. At min Moder ikke var en raff Hest, som hans — men kun en Ufelinde, er ikke min Skyld; derimod er jeg reentlig, noisom og forsigtig i min Gang, og det er skjonne Egenskaber, Herre, som vel kunde erhverve mig Eders Kjærlighed.

Har Du talet ud, Peter Langøre, sagde Ufelbriveren

spottende, og stødte ham foragtelig tilside. Jeg veed bedre, hvad jeg skal gjøre og lade, end et saa enfoldigt Dyr, som Du.

Min Forstand vil jeg just ikke rose, svarede Gselet, men retfærdigt var det dog handlet af Eder, om I læsede det Halve af Saltet og det Halve af Evampene paa mig, og det Dvrigt paa min Broder.

Hvad! jeg Din Broder, raabte det stolte Muldyr. Bliv borte fra mig med Dit Slægtskab, Du snygge, hæslige Dyr.

Gselet sukkede sorgmodigt, men lod taalmodigt Byrden lægge paa sig. Den var saa tung, at han trods sin haardhjertede Herres Pidskeslag, næppe kunde komme fra Stedet. Da de nu kom ud paa Veien, slæbte Gselet sig kun langsomt afsted, hvorimod Muuldyret lystigt gik ved Siden af sin Forer, og neppe

solte sin Byrde; thi Svampene vare lette, endssjøndt de toge megen Plads op.

Saaledes fortsattes Toget uhindret, indtil de kom til en bred Flod; Nu raabte Ueseldriveren: Kun iforveien Langøre! viis os Veien, for at vi uden Fare kunne komme over. Herre, svarede Dyret, betænk vel, hvad I siger. Jeg er svært belæst og kan neppe modstaae Strømmen. Galder jeg ned i en Fordybning — saa er jeg tilligemed min Byrde tabt, fordi jeg ikke kan hjælpe mig ved at svømme; tag derfor i det mindste Halvdelen af mig.

Er Du gal! skreg Ueseldriveren. Afsted med Dig! og nu slog han løs paa det stakkels Uesel, saa at dette uden videre Modstand travede afsted i Vandet. Herren besteg Muuldyret og fulgte efter.

Alt gik godt indtil midt i Floden; her havde Strømmen dannet et dybt Hul, hvori Æselet sank ned til Hovedet. Hans Fører indsaae ikke Faren, og troede, Peter Langøre havde lagt sig ned af Dovenskab; men da han ikke kunde naae ham under Vandet med Pidsken, udgjød han en Strom af Skjældsord over ham.

Nogen Tid efter hævede Æslet sig igjen op af Jordbygnin-
gen; thi Byrden blev stedse lettere, eftersom Saltet forstørstedelen
smelte i Vandet, saa at Æselet tilsidst blev næsten gan-
ske flett fra sin Byrde og uhindret kunde svømme i Land.
Nu drev Toro ogsaa Muuldyret frem. Det gik — men, baus!
laae det og dets Rytter i samme Hul, som Æselet havde været
i. Men da Svampene ikke smelte, som Saltet, men slugte
Vandet og stedse bleve sværere — sank Muuldyret snart ganske
ned i Floden, og Herren svævede næsten i samme Fare. Da

raabte Toro af alle Kræfter til Vselet: Peter Langore! min kjære Ven, kom mig til Hjælp.

J har ikke fortjent det af mig, svarede den Graae; thi J var altid grusom og uretsfærdig imod mig. Desuden erholder jeg min Frihed, naar J drukner i Vandet, og jeg kan da søge mig en bedre og menneffeligere Herre, end J har været imod mig.

O, jeg beder Dig, mit hoitellse Vsel, skreg Toro, hjælp mig kun af denne Nød; Du skal sikkert aldrig mere faae Nar-
sag til at beklage Dig over mig.

Herpaa svarede Dyret: om J siger Sandhed, vil jeg lade staae ved sit Værd — men det er Pligt at staae den Ulyffelige bi, derfor vil jeg gjøre, hvad Ret er. Og nu sprang Peter Langore i Vandet og svømmede ud til sin Herre. Toro svingede sig hurtigt op paa Ryggen af Vselet, der lyffelig naaede

Strandbredden med ham. Her sagde han til det troe Dyr, i det han klappede det: denne Tjeneste, min Ven, skal jeg aldrig i mit Liv glemme Dig! bliv imidlertid her paa Marken og forfrisk Dig; jeg vil see at faae fat paa nogle Søfolk, at vi med en Baad i det Mindste kunne frelse Svampene.

Med lange Hager og Strikker blev Muuldyret og dets Byrde trukket op af Vandet. Der var intet Liv mere i det, Svampene bleve tørrede og læssede paa Uselet.

Toro havde, ved at miste Saltet og Muuldyret, lidt et saa betydeligt Tab, at han siden maatte lade sig nøie med Uselet alene. Han holdt ogsaa sit Løfte, og behandlede det tro Dyr saa godt, at det aldrig mere havde Grund til at beklage sig over sin Herre.

S k o v e n .

Fru Rothberg havde to Børn, en Søn og en Datter. De vare endnu smaae og gik i Skole. Da de en Dag kom hjem derfra, bade de om Tilladelse til, med nogle af deres ældre Kammerater, at gaae i Skoven og søge Jordbær. Moderen tillod det, og de Smaae hængte fornoiede Kurve paa Armen og gik med deres Venner lystige ud af Porten, til den nærmeste Fyrreskov, hvori fandtes en Mængde Hindebær, Jordbær, Solbær og Blaabær. Børnene vidste, af Overraskelse, ikke, hvorhen de først skulde see og hvor de først skulde plukke. Derhos spogte og loe de og gik stedse videre, uden at lægge Mærke til Veien. Saaledes kom de ind i det Dykke af Skoven. Da

horte de paa eengang en Støi, og da de saa sig om, sprang tre unge Hare op, og forbi dem. Strax raabte de ældre Drenge: Skynd Jer! skynd Jer! vi ville fange dem! og løb, alt hvad de kunde, efter dem. Hans og Tine Rothberg kunde ikke følge dem hurtigt nok og bleve tilbage. De gave sig imidlertid igjen ifærd med Værrerne og tænkte ikke paa noget Ondt; men da deres Kammerater ikke kom tilbage og det begyndte at blive mørkt, sagde Tine til sin Broder: Væd Du Veien, Hans, saa lad os nu gaae hjem, thi Moder bliver ellers bange for os. Da saa Drengen sig om til alle Sider, men kunde ikke finde nogen banet Vei. Nu gik Børnene fremad, uden at vide hvorhen, men kom stedse dybere ind i Skoven og forvildede sig saa meget, at der ikke var at tænke paa nogen Udvei. Solen var imidlertid gaaet ned, og mørk Nat omgav de smaa Ulykkelige.

Da brød de ud i Taarer, vreed Hænderne og bad til den fjære Gud, at han vide hjælpe dem ud af Skoven. Men Alt forgjæves! De kunde tilsidst, af Træthed og Kummer, ikke mere gaae, og sank ned i et Buskads paa det bløde Mos. Deres Skræk steeg til den høieste Spidse, da de horte Ulve hyle i Nærheden. Dog vare de saa kloge, fra den Tid af at forholde sig ganske rolige, og vovede neppe mere at aande. Endelig sank de i en dyb Sovn, hvoraf de først vaagnede den næste Morgen ved Knaldet af en Pidsk. Nu begyndte de af fuld Hals at skriges om Hjælp, og ilede henimod den Kant, hvor de horte en Vogn rulle. Det var en Bonde, der kjorte til Staden for at sælge Brænde. Han horte medlidende paa Bornene og sagde: Hvorledes kunde I dog ogsaa alene vove Eder ind i denne tykke Skov, hvor man let kan forvilde sig? Lad dette være Eder en

Advarsel og bliv en anden Gang smukt hjemme hos Eders Forældre. Derpaa tog han Børnene og satte dem op paa sin Brændeovn.

De maatte kjøre to hele Miil, inden de kom hjem. Her fandt de deres Moder liggende syg af Kummer, imedens hun havde sendt Bud til alle Sider efter sine Børn.

De andre Børn var det gaaet endnu værre; de kom meget senere hjem end Fru Rothbergs smaae Børn, thi de havde ikke fundet en godmodig Fører, som disse, der kunde befrie dem ud af den farlige Skov, og maatte altsaa alene søge en Udvei, som de ogsaa endelig, efter lang Søgning, fandt.

P æ r e t r æ e t.

Antons Forældre havde en skøn Have. Den laae ved Foden af et Bjerg, forbi hvilket flød en Bæk. I Haven var en Mængde Frugttræer, der bare herlige Frugter, hvoraf Børnene maatte spise saa meget, som var dem tjenligt. Iblandt disse Træer var ogsaa et ungt Pæretæ, hvilket Faderen selv havde plantet, og som iaar forste Gang bar Frugt. Han besøgte det daglig og glædede sig meget over de skønne Pærer, der stedsbleve større og gulere. Derhos sagde han hvergang til sine Børn: Ingen af Eder maa plukke een Eneste af disse Pærer, thi jeg vilde straffe en saadan Forvovenhed meget strengt. De vovede derfor heller ikke at nærme sig dette Træ. Kun Anton,

den ældste Dreng, skottede begjærlig til Frugten, saa ofte han kom i Haven. Da han hørte, at de begyndte at modnes og snart vilde være spiselige, tænkte han: een Eneste af de Pærer kunde jeg dog vel spise, der blev jo endnu to eller tre tilovers til Fader, som han kunde prøve.

Da nu Anton, paa en Helligdag, da han ikke skulde i Skolen, stod meget tidligt op og bad om Tilladelse til at gaae ud og spadserere i det skjønne Veir, fik han den ogsaa; han gik, ad Biveie, ud til Haven. Her flattede han op ad Muren over Hækken og nærmede sig Pæretæet, hvis skjønneste Frugter han strax afbrød. De smagte ham saa godt — at han begjærlig betragtede de Dvrige og tilsidst spiste dem Alle. Da han havde den Sidste i Munden, hørte han en Stoi — Havedøren aabnedes, og Anton vinede sin Fader. Fuld af Skræk

listede han sig frumboiet imellem Bussene, smuttede igjennem en Abning i Hækken og sprang ned fra Muren.

Faderen havde seet, at en Havetyv listede sig bort — men ikke kjendt ham. Da han derpaa hurtig nærmede sig Muren og saae ned, blev han med Skræk sin Søn Anton vaer, der laae paa Jorden, og, frummende og jamrende sig, søgte at slæbe sig afsted. Han ilede strax ned og da han undersøgte Skaden, fandt han Skinnebenet brækket. Han raabte om Hjælp og Naboerne ilede til for at bære Drengen hjem.

Man kunde ikke strax faae fat paa en Saarlæge og saaledes forløb da en rum Tid, inden Saaret blev forbundet. Smidlertid soulmede Benet overordentlig og det kunde kun vanskeligt og under store Smerter blive rettet og afflivet.

Over otte Uger maatte Anton ligge ubevægelig i sin Seng. Da han endelig var frisk, kunde han ikke gaae uden Krykke. Da sukkede han ofte og sagde: O, gid dog alle Børn vilde tage Exempel af mig, og erkjende, hvor farligt det er, at gaae paa forbudne Veie, eller bedrage sine Forældre.

Faderen gjorde ham ingen Bebreidelser, thi Anton var allerede straffet nok og saa meget forbedret ved sin Ulykke, at han aldrig igjen rørte noget, der tilhorte Andre.

Kartoflerne.

Herr Reinholds Børn havde, paa det Landsted, hvor de sædvanlig tilbragte Sommermaanederne, gjort adskillige skjønné Anlæg, som de opkaldte efter deres egne Navne. Saaledes havde de Frederikshvile, Vilhelmslyst og en skjøn Eremitage, der laae midt i en Birkeskov. I et Lysthuus, der bestod af sammenbundne unge Træer, var et Steenbord, belagt med Grønsvær, der om Sommeren grønnedes og blomstrede. Sæder vare gjorte af blødt Moos og tæt ved Lysthuset fandtes en frisk Kilde. Meget ofte gik Børnene, under deres Lærers Opsyn, derhen for at spadseré, og toge da deres Aftensmad med, som de under Latzer og Spøg fortærede. En Eftermiddag havde de glemt Bro-

det og kun taget frisk Smør med sig i en Kurv. Men da Hungeren indfant sig, tænkte de bedrøvede paa deres Glemsomhed og Wilhelm sagde: Al, gib vi dog, istedetfor Brod, havde en Ret Kartofler til Smørret. Hvor det skulde smage os herligt! Ih, det kunne vi jo faae, sagde hans Sodskende glade, vi behøve kun at hente dem paa vores Mark, der ligger tæt ved Skoven, og derpaa riste dem paa en varm Steen i Asken. Ild kunne vi faae af vores Lærer; kom kun, og lad os bede ham derom. Herr Nothe, der ikke gjerne nægtede Børnene en tilladt Fornøielse, gav dem ogsaa Tilladelse til deres Forhavende; men han fulgte Børnene i nogen Graastand. Drengene og Pigerne ilede nu til Kartoffelmarkerne. Dog, pludselig bleve de staaende, thi de vidste ikke rigtigt, hvilken der tilhorte Faderen. Endelig raabte Frederik: Nu husker jeg det! kun efter mig! Da fulgte

Alle ham og Enhver greb en Kartoffelplante, for at trække den op. Men hvorledes bleve de tilmode, da de hørte en skrækkelig Stemme udtale følgende Ord:

J Lyve, Kaster, hvad J har!
 Jeg ellers mine Træskoer ta'er,
 Og Jer i Hovedet dem slaaer,
 Saa det som Glas i Stykker gaaer!

Børnene lode Kartoffelplanterne falde og vendte sig forskrækkede til den Side, hvorfra Stemmen kom. Da de Ingen saae, og Alt blev stille, raadsløge de med hinanden, om de skulde blive eller gaae. — Da raabte samme Stemme anden Gang, endnu frygteligere end før;

Du, betank Jer ei forlange!
 Jeg ta'er Jeres Klæder, Penge.

Grandsefhytten Wakefield
Følger aldrig Fryd og Held.

Da toge Børnene Flugten, og løbe til Læreren, hvem de fortalte deres Skræk, men han smilede kun og sagde: Hvorfor gif I paa Lykke og Fromme ind paa en fremmed Eiendom, uden i Forveien at spørge mig, om det ogsaa var Eders Faders Mark.

Åh, naar De kun havde hørt den Stemme! raabte Alle. Det var slet ingen menneffelig, ellers vare vi ikke blevne bange. Den lød ligesom om den kom fra Skyerne; heller ikke kunde vi øine Nogen.

See kun hen paa den Bakke, svarede Herr Nothe, der kan I see Mester Wakefield staaende med sit lange Kor.

Neppe havde han sagt dette, saa satte Grændseskytten Hovedet til Munden og raabte til Børnene:

Hold Næsen fra, hvad Jer ei rager,
 I stemme, ondskabsfulde Drager;
 Thi lade I mig ei i Ro,
 Saa skal jeg prygle Jer, min Tro!

Pigerne skammede sig meget over Skyttens irettesættende Tale, og trak sig tilbage i Skoven. Derpaa gik Læreren hen med Drengene, for at hente Kartoflerne. Alt blev stille, fordi de ikke vare paa en fremmed Mark, og de kom velbelæste tilbage til Lysthuset, hvor der strax blev slaaet Ild og stegt Kartofler; da de vare færdige, fortærede Selskabet dem under megen Latter over det bestaaede Eventyr. Da Børnene endnu ikke rigtigt havde begrebet, hvordan Grændseskytten havde faaet den stærke

Stemme, sagde Læreren: Denne Mand betjener sig, i Graastand, af et Talerør, der ved sin indvendige tragtformige Indretning udbreder Lyden langt omkring. Uvidende blive forskrækkede derved, og, ligesom I, forjagede fra fremmed Eiendom.

Den syge Fader.

Kasper og Lise vare Børn af fattige Landsfolk, der flittigen arbejdede, for at fortjene det daglige Brød. Da blev Faderen engang pludselig syg og kunde ikke arbejde mere. Fra den Tid af gik det de stakkels Folk meget slet, og de vidste neppe mere,

hyoraf de skulde leve. Tilmed var Kasper saa gammel, at han skulde lære et Haandverk; men hvorledes holde ham med det Nødvendige i Læretiden? — Da nu Nøden var stegen paa det Høieste, og den Syge hørte sin Familie græde og klage, sagde han: Samrer Eder ikke saa trostesløse, mine Kjære, og tab ikke Haabet og Troen paa den kjære Gud. Han føder jo Fuglene i Luften og er Eders gode Fader. Derfor beder og arbeider flittigen, han vil sikkert ikke forlade Eder.

Med disse Ord astørrede Børnene deres Taarer, og, halvtrostedes, tog Lise sin Spinderok og Kasper et Strikketoi i Haanden, og satte sig dermed udenfor Huset. Pigen dreiede flittig sit Hjul, og Broderen forelæste hende af en gudelig Bog, thi han kunde læse og strikke paa een Gang.

Noget efter kom en ung fornem Dame op ad Gaden med

sine Børn. Da hun nu saae Kasper og Lise arbejde og læse
 saa flittigt, blev hun staaende og spurgte, hvem de tilhørte.
 Lise reiste sig høfligt fra sin Plads og sagde: Vi ere fattige
 Folks Børn, naadige Frue. Fader ligger syg tilfængs og Mo-
 der pleier ham, hvorfor hun kun kan arbejde lidet; derfor maa
 vi Børn være saa meget flittigere og søge at ernære de gode
 Forældre.

Frue von Berg. Men er da Eders ringe Fortjeneste
 tilstrækkelig.

Kasper. Vi have desuden en lille Ager med Kartofler;
 naar de ere modnede og Fader bliver rask, saa vil det gaae be-
 dre, og indtil da vil den kjære Gud og gode Menneſker ikke lade
 os sulte ihjel.

Lise. Men hvordan vi skal faae min Broder i Lære, det vide vi ikke.

Fru von Berg. Hvormeget behøves da dertil?

Kasper. Ak, overmaade meget, vel henimod 40 Daler; thi jeg vilde lære Snedkerhaandverket.

Lise. Og jeg vilde saa gjerne gaae i Cyskolen. Der kunde jeg lære at gjøre skjønnne Arbeider og derved fortjene langt flere Penge, end ved at spinde og strikke. Men derpaa er ikke at tænke.

Fru von Berg. Du maa ikke strax tabe Modet, mit Barn, hvo veed, hvad Godt Gud har tiltænkt Eder; og kjender Du ikke det Ordsprog: Beed og arbeid, saa vil Gud hjelpe. — Men hvor boe da Eders Forældre? Kan jeg faae dem i Tale.

Lise. I ja, de ere her i Hytten.

Her var Alt reenligt og ordentligt, endsskjøndt den Syge laae tilfængs. Fru von Berg talede meget med den forstandige Mand og hans brave Kone. Da hun tog Afsked, trykkede hun dem nogle Penge i Haanden og lovede, snart igjen at besøge dem. Alle græd af Glæde, og kunde ikke finde Ord til at udtrykke deres Tak.

Dagen efter sendte Fru von Berg sin Huuslæge og gode Lægemidler, der snart helbrede den Syge. Hendes Børn betalte af deres Sparebøsser Lærepengene for Kasper, hvem en Smedker paa hendes Gods tog i Lære. Dgsaa for Lise blev forøget; Fru von Berg betalte for hende i Sykkolen, hvor hun i kort Tid lærte saa meget, at hun kunde tjene som Stuepige og siden endog blev Kammerjomfru hos Fru von Berg.

Da Kasper havde udlært, fortjente han mange Penge, og

begge Børnene kunde nu rigeligen understytte deres Forældre, hvorved disse naaede en lykkelig og tilfreds Alderdom og ofte taknemmelige tænkte og sagde: Al, gode Børn ere dog Forældres bedste Velsignelse.

S a n d b a k k e n .

En Kjøbmand havde to Børn, en Dreng og en Pige. De vare vilde og ondskabsfulde, adløde ikke deres Forældre, havde Strid med alle deres Kammerater og gik ikke gjerne i Skolen. Derfor kom de altid for sild og vare altid de Første, der trængte sig ud af Døren, naar Undervisningen var endt. Undertiden

forsømte de ganske, og naar Forældrene tænkte, at deres Børn vare i Skolen, løb de ud af Porten paa den nærved liggende Sandhøi, hvoraf de løb ned eller lode sig trille ned som Kugler.

Da Solen nu en Dag skinnede ret varmt og behageligt, sagde Christian til sin Søster: I dag er det saa kjedeligt i Skolestuen, lad os gaae ud paa Sandbjerget; der er meget smukkere og morsommere. Hjertelig gjerne, svarede Hedvig, og gik istedetfor i Skolen, ud af Porten med sin Broder, hen til Sandhøien. Ved Foden af samme flød, i ringe Afstand, en Bæk, hvori Børnene fra Staden, i varmt Veir, pleiede at bade sig henimod Aften: men paa denne usædvanlige Tid sadde de i Skolen, og Christian og Hedvig vare ganske alene paa Bakken. Først løb de ned; men da de bestandig maatte stige op igjen, bleve

de snart trætte, og besluttede, at lade sig trille ned. Men da de derved fik Sand i Munden og i Næsen, toge de deres Lommetørklæder og bandt hele Ansigtet til dermed. Det havde nu vel kunnet være ret godt, men det hindrede dem i at see, og deraf kom det, at Christian, der havde valgt det steileste Sted — trillede lige ned i Bækken. Hedvig stødte saa stærkt imod en Træstamme, der stod ved Foden af Bjerget, at hun ganske forstødte Hovedet og blev liggende uden Bevægelse, i sit Blod.

Christian havde dog endnu saa megen Fatning, at han kunde tænke paa at frelse sig op af Vandet, der ikke var meget dybt. Han famlede derfor omkring med Hænderne, for at naae Strandbredden; men da han ikke kunde see med tilbundet Ansigt, og hans Klæder bleve vaade, saa blev han

drevet længere bort indtil den nærmeste Mølle. Her var han ufeilbarligen bleven knust af Hjulene, hvis ikke Mølleren endnu til rette Tid havde seet og frelst ham.

Da ingen af Børnene havde været i Skolen, lod Læreren forespørge hos Forældrene, om de maaskee vare syge. Forældrene forfækkedes ved denne Efterretning, og sendte strax Bud ud, for at opsoge Børnene. Men Ingen kunde finde dem. Da aabnedes Døren og to Møllerkarle traadte ind med en Baare, hvorpaa Christian laae bleg og stiv som en Død. Forældrene vare ude af sig selv af Skræk, og ophøde Alt, for at bringe deres Søn tillive igjen. Det lykkedes dem ogsaa endelig. Men Christian faldt strax derpaa i en hidsig Feber, der i faae Dage gjorde en Ende paa hans Liv. Ogsaa Hedvig blev fundet og bragt hjem. Hun maatte underkaste sig en lang, smerte-

fuld Kuur. Men da, formodentlig ved Faldet, de ædlere Dele af Hjernen vare blevne saarede, mistede hun Hukommelsen og Fornuften, og blev hele sit Liv igjennem halvfjantet.

D a m m e n .

Herr von Kirkberg havde ved sit Landhuus en stor Dam, med en skøn Baad, hvori Familien undertiden gjorde Lystseiladser paa Vandet. Henrik, Rudolph og Mine, deres Børn, toge altid med stor Glæde Deel i disse Lystpartier. Mine var en lille vild Pige, der gjerne legede med Drengene og lystigt tum-

lede sig omkring med dem. Da der nu en Dag kom Nabo-
 børn til dem, gik de at spadserere ved Dammen. Da de Frem-
 mede saa den skønne Baad, sprang de strax i den og vilde
 seile en Tour. Da sagde Henrik og Rudolph: Det Love-
 stykke er for farligt, derfor tillade vore Forældre ikke, at vi
 styre Baaden alene. Nu, saa henter jeg Fiskeren, raabte Mine,
 og løb til hans Huus for at kalde paa ham. Han kom med
 nogle Karer, hvilke Drengene strax bemægtigede sig og sprang
 i Baaden med. Under hoi Jubel seilede de nogle Gange om-
 kring den lille D, der laae midt i Dammen. Alle steg i
 Land der og begave sig til en Gynge, der stod under grønne,
 skyggesfulde Træer. Drengene satte sig paa Træhestene, Piger-
 ne i Bognene og Fiskeren dreiede dem saa hurtigt omkring, at

Børnene fløi affted som Fugle, og meget beklagede, at Aftenens Frembrud kaldte dem hjem.

Da Selskabet nu igjen sad i Baaden — og Drengene beskjæftigede sig med at roe, sagde Mine til sin Broder: Kjære Henrik, lad mig ogsaa roe en Smule.

Viger ere ikke stærke nok dertil, svarede han, det Arbeide passer sig kun for Drengene.

Du skal see, min Broder, at jeg ogsaa kan! giv mig kun Naren et Dieblif.

Nu, for mig gjerne, sagde Henrik. Men naar Du falder i Vandet, er det ikke min Skyld.

Na, gjør Dig kun ingen Betyrninger, raabte Mine, idet hun rokkede Naren frem og tilbage. Men da den var hende for svær, stod hun op, for at være høiere og stærkere. Da

heller ikke dette vilde hjælpe, satte hun en Fod paa Kanten af Baaden for at støtte sig derimod. Herover loe Drengene og drillede Mine, fordi hun vilde gjøre sig stærkere, end hun af Naturen var. Den lille Pige blev tilsidst vred, og sagde truende: Naar I ikke tie stille, skal jeg med Aaren overstænke Eder med Vand.

Ha, ha, ha! loe Alle. Naar Storpraleren blot først kunde løfte Aaren iveiret!

Mine gjorde et Forsøg paa at trække den op af Vandet og det lykkedes hende. Men da hun med Kraft slog den ned igjen i Dammen, for at Vandet kunde sprøite iveiret — tabte hun Ligevægten, og styrtede ud af Baaden.

Børnene raabte: Hjælp! Hjælp! men de vare saa aldeles forsvækkede, at de ikke selv kunde hjælpe og Mine var sikkert

druknet, dersom Fisseren ikke hurtigt havde grebet hende med en Baadshage og trukket hende op af Vandet.

Efterat Baaden havde naaet Strandbredden, lagde man Mine, der allerede var fuld af Vand, i Græsset, og blæste hende Luft ind igjennem Næse og Mund. Hendes Brødre havde imidlertid skyndt sig hjem, for at forkynde Ulykken.

Mine blev ved omhyggelig Behandling igjen frisk. — Men hele hendes Opførsel var fra den Tid af forandret. Hun var ikke mere den letfindige, ubetænksomme Pige, som før, thi hun huffede daglig paa, hvor let Børn, ved en uoverlagt Handling, kunne miste Livet.

Den besynderlige Barnepige.

Nogle fornemme Folk havde engang en Abekat; den var saaa tam, at den stod i bedste Forstaaelse med Hunde og Katte og betragtede dem som sine Lige. Ogsaa havde den frit Indpas i Børnestuen, hvor den slittigen indfandt sig. Her legede den med de Smaae, gjorde løierlige Spring, stødte Kolbotter og underholdt dem paa mange Maader. Ogsaa med det mindste Barn, der laae i Buggen, legede den undertiden og kyskede og klappede det, naar den ikke blev bemærket af Nogen; thi man havde strengt forbudet den det. Da Barnets Moder en Dag gik ud af Stuen, medens den

lille Dreng sov — tog Aben ham forsigtig ud af Buggen, spadserede ned i Haven med ham og klattrede op i et Æbletræ. Han plukkede af Frugten og puttede den i Munden paa det lille Barn. Dog, Drengen vilde ei engang smage det og begyndte hæftigt at skrige. Men Aben gynge ham saa blidt frem og tilbage i sine Arme, at han snart igjen beroligede sig.

Imidlertid var Moderen vendt tilbage i Børnestuen; da hun ikke fandt sit lille Barn mere i Buggen, begyndte hun at græde og klage, og var nærværd at fortvivle. Ved hendes Angstskrig kom hele Husets Beboere til og begyndte at søge den Bortkomne; man fandt ham endelig paa Træet, i Abens Arme.

Ved smigrende Drd, Mandler og Kastanier, søgte man

med det Gode, at lokke Dyret ned, for at det ikke, af Frygt for Straf, skulde lade Barnet falde. Det steg ogsaa forsigtigt ned af Træet og lagde Drengen i Moderens Arme.

Ubekatten fik rigtignok de Lækkerbidskener, der vare lovede den; men siden blev den ført til Buggen, hvoraf Barnet var taget, og dygtig gjennempryglet for sin Driftighed. Den husskede denne Straf saa godt, at den aldrig mere understod sig, at røre den lille Dreng.

Den ødsle og den sparsommelige Huusmoder.

En Fabel.

Der var engang en fornem ung Kone. Hun gif daglig i Selskab, eller gav Gjæstebud, hvorved var fuldt op at spise og drikke, saa at Kjøkken, Kjælder og Spisekammer vare fyldte med Levningerne, hvorved Rotter og Muus førte et herligt Levnet. De kunde spise saa mange stegte og bagte Sager, som de vilde, Ingen bekymrede sig derom, eller tænkte paa at sætte Fælder, for at fordrive de ubudne Gjæster. Herved bleve de unge Muus saa uforsigtige, at de slet ikke mere hørte paa Forældrene, der raadede dem saaledes: Børn, Børn! Krukken gaaer saa længe til Blands, til den gaaer hankeløs hjem; værer forsigtige og

huffer paa vor Advarsel. Men Museungerne loe kun ad disse Daler, og sprang lystige og fornøiede omkring paa de fulde Gade; thi de tænkte slet ikke, at det kunde blive anderledes. Men det blev anderledes! Den unge Kone, der brød sig saa lidt om sin Huusholdning, havde snart tilsat hele sin Formue, og hendes skjønne Huus og Alt, hvad hun eiede, maatte sælges. Der opstod en stor Hurlumhei i Huset. Bærelser, Kjøkken og Spisekammer bleve tomte. Da nu Musene kom for at hente sig et godt Maaltid, fandt de Intet, uden de fire tomme Vægge, og vendte sørgmodige tilbage til deres Smuthuller.

Det varede ikke længe, saa hørte man paany en stor Larm i Huset. Dette var nemlig blevet solgt og en ny Huuseier flyttede ind. Forraadskamrene bleve igjen fyldte og Kjøkken og Kjelder satte i god Stand. Musene glædede sig meget derover

og kunde neppe oppebie Natten, for at forlade deres Huller. Ved Afskeden advarede den gamle Muus dem og sagde: Giver vel Agt, Børn, hvad I gjøre: Det forekommer mig, som en omhyggelig Huusmoder er kommen iftedetfor hin unge letfin-
dige Kone. Hun vil snart mærke hvad for Gæster I ere, og lokke Eder i Fælder, der ville bringe Eder i Fordærvelse. Men de yngre Muus brøde sig ikke derom, og sprang glade og vel tilmode ind i Spisekammeret. Her fandt de nu Skinker, Øste, Flesk, Melk og desuden en Mængde andre gode Sager. Musene aade af Alt og vendte mætte og fornøiede tilbage i deres Boliger.

Da nu Huusmoderen den anden Dag traadte ind i For-
raadskamrene og saae den Skade, som Musene havde anrettet, opstillede hun mange Fælder, og ristede desuden smaae Stykker Svamp i Smør, som hun strøede omkring paa Gulvet. Da

nu Ratten brød frem og Musene igjen vilde begive sig paa Beien, sukkede den gamle Muus og sagde: Børn, det ahner mig, at jeg ikke vil see Eder igjen! Thi kun sjældent undgaaer vor Slægt en paapasselig Huusmoders Agtsomhed. Men Smaamusene vendte den Ryggen og hoppede ubekymrede ind i Spisekammeret. — Hvor stor var ikke deres Forundring, da de fandt Skinker, Glesk og andre Spiser vel forvarede; kun ud af Musfælberne duftede en behagelig Rjødugt dem imøde. De fulgte den — og stak deres smaae Hoveder ind i Abningerne, men neppe havde deres Tænder berørt Loffemaden — saa slog Fælben til, og Tyven var fanget.

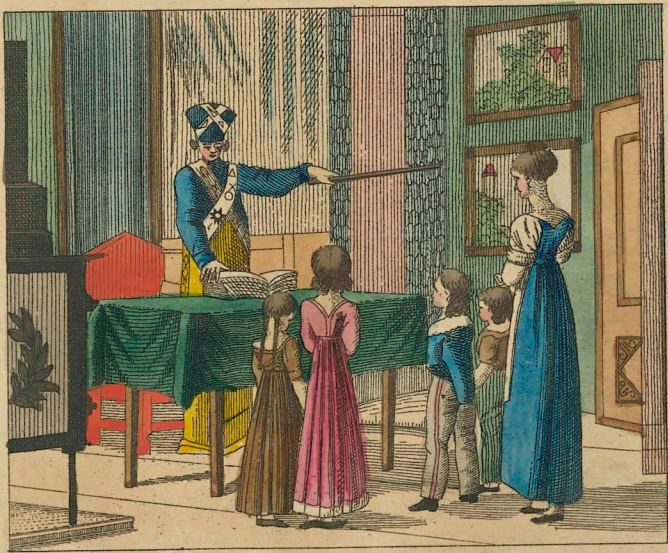
En Deel af Musene havde imidlertid bemærkt sig de ristede Svampe. De aade saa længe deraf, indtil Intet mere var tilovers; derpaa vendte de velmættede tilbage i Hullerne.

Da den gamle Muus savnede en Deel af sine Børn, og hørte, hvorledes det var gaaet dem, blev hun meget sorgmodig og bedrøvet. Men da ogsaa de Andre begyndte at klage over Smarter, og deres Legemer stedse bleve tykkere og tykkere, indtil de revnede — mærkede den Gamle, at de havde spist Svamp, der var svulmet i Maven paa dem, og kostede dem deres unge Liv.

Åh, hvor sorgeligt er det dog, sagde hun, naar Børn, ved Ulydighed og Letsindeghed, taabeligen styrte sig selv i Ulykke!

Tryllensøglén.

Sibille var en meget fliburn Pige. Naar hun vidste, at en af hendes Gødfende havde faaet Kage eller andet Godt, standsede hun ikke med Bønner, for de gave hende den største Deel deraf. Da nu hendes Broder Abdolph, til Paasken, havde faaet en Mandeltærte til Foræring af sin Gudsader, gav han hver af sine Gødfende et Stykke deraf; Resten gjemte han i et Skab, for Tid efter Anden at fortære det. Neppe var han gaaet ud, saa gav Sibille sig ifærd med Tærten og spiste saa længe, indtil næsten Intet mere var tilbage. Da nu Abdolph kom hjem og saae, hvad der var skeet, faldt hans Mistanke strax paa den flikkesyge Sibille. Men da han siden beskylde

hende derfor, nægtede hun det reent ud. Begge stode endnu derom, da Christine, Alexander, Karl og Theobald, deres ældre Sødsfende, traadte ind i Kammeret.

J komme just tilpas, raabte Abolph dem imøde, for at afgjøre, hvo der har taget Tærten ud af mit Skab. Herpaa fortalte han, hvad der var forefaldet og satte til: Har en af Eder gjort det, saa tilstaa det, og jeg vil gjerne, for Eders Oprigtighed, glemme mit Tab? Men alle forsikrede, at de vare uskyldige.

Et Menneſke maa have gjort det, sagde Abolph ærgerlig, thi Katte og Muus kunne jo dog ikke lukke Skabe op.

O, vi ſkal ſnart faae at vide, hvo der har gjort det, sagde Alexander, den ældſte Broder, der allerede var Student og et forſtandigt ungt Menneſke. En af mine Venner har betroet

mig en Tryllsnøgle, der, ved den mindste Berørelse, strax aabenbarer Forbryderen. Vilde I underkaste Eder Proven, saa vilde vi foretage den i Eftermiddag. Da svarede Theobald, Karl og Christine: Herligt, herligt! vi ere beredte til at bevise vor Uskyldighed.

Sibille derimod blev ilddød i Ansigtet. Hun slog Dinene ned og sagde endelig: Barnepigen har, ligesaavel som vi, været i Bærelset, hun kan altsaa ogsaa have gjort det.

Nu, saa maa Lise ogsaa proves! raabte Alle paa een Gang.

Om Eftermiddagen forsamlede Børnene sig tilligemed Lise, i Alexanders Kammer. Midt i samme stod et forthængt Bord, hvorpaa laae fire, over Kors lagte, Nøgler! Alexander stod, klædt som Trolldmand, bag ved Bordet; han havde en stor Bog lig-

gende foran sig, i hvilken han saae fra Tid til anden. Derpaa vendte han sig til de Omkringstaaende og sagde:

Hvo, som sig fri for Brøde veeb,
 Og har en god Samvittighed,
 Han tage Nøglen bristigen
 Og hange den paa Bæggen hen.

Børnene og Lise saae i Begyndelsen spørgende paa hinanden, hvo der først skulde bestaae Proven. Da Alles Dine vendte sig til Sibille, paa hvis Ansigt Broden var synlig, sagde hun: Det er bedst, at man lader det gaae efter Alderen; jeg er den Yngste, altsaa kommer jeg tilsidst.

Lise. Paa den Maade er jeg den Første. (Hun træder til Bordet.)

Alexander til Lise.

Hvis Du ei haver Tarten taget,
 Din uskyld bliver strax opdaget;
 Thi Nøglen ikke feile kan,
 Dens Vidnesbyrd er altid sand.

(Lise tager Nøglen, og hænger den, uden videre Følger,
 paa Væggen. Adolph nærmer sig.)

Alexander.

Naar intet Ondt Du haver gjort,
 Da kjæk tag Tryllennøglen bort,
 Men, hvis en Tærtethy Du er,
 Da Straffens Time vist er nær.

(Adolph hænger uforsagt Nøglen op.)

(Christine træder hen ved Bordet.)

Alexander.

Er Du uskyldig, reen og god,
 Du vise det ved freidigt Mod;
 Den Skyldige kun frygte maa,
 At Proven han ei skal skal bestaae.

(Christine tager behjertet Nøglen i Haanden og hænger
 den op.)

(Sibille nærmer sig tøvende.)

Alexander.

Hvis Du tør Nøglen frækt berøre,
 Den sikkerlig sin Pligt vil gjøre.
 En Synners Haand den taaler ei,
 Hvis Du har feilet, gaa Din Vej.

Sibille (nærmer sig med tvungen Latter) D, jeg er slet
 ikke bange. (Hun griber Nøglen, men erholder et hæftigt Slag,

der ryfter hele hendes Legeme, Nøglen falder hende ud af Haanden og Sibille synker, af Skræk, om paa en Stol.)

Alle raabe: Det er Forbryderffen! (Lise gaaer ud, i det hun kaster et foragteligt Blik paa Sibille).

Draget hid ved den usædvanlige Larm, traadte Faderen ind. Da han hørte Sammenhængen med Begivenheden, vendte han sig til Sibille og sagde: Hvorledes kunde Du, Ulykkelige, med Din onde Samvittighed, lade det komme an paa en Prove? Havde det dog ikke været bedre, angersfuld at bekjende Din Forfeelse, end at beskjæmme Dig selv, endog for Barnepigen?

Sibille græd, og da hun nu ikke mere kunde nægte, gif hun til Bekjendelse og lovede at forbedre sig. Men Faderen svarede: Du maa først give mange Beviser paa, at Du med Alvor har fattet denne Beslutning. For denne Gang er det

bedst, at Du erstatter Skaden, som Du, ved Din Sliskvurnhed, har tilføiet Din Broder, og derfor skal Du, paa Din Bekostning, af Din Sparebøsse, lade en anden Tærte bage.

Da Sibille horte dette, begyndte hun at græde og klage, thi hun var gjerrig og mistede nodig sine Penge. Da hun nu i Brede sparkede til Nøglen, der laae ved hendes Fodder — sagde Faderen: „Ikke Nøglen, men Din onde Samvittighed, har forraadt Dig; thi havde Du, som den Anklagebe, tilbudet Dig, først at lade Dig prøve, saa havde Du ikke skadet Dig; thi formodentlig havde kun den underste Nøgle, ved en Electriceremaskine, trukket Junker til sig, der ved Berørelsen meddeelte sig Dit hele Legeme, og forarsagede Dig en stikkende Smerte i alle Lemmer. Da Sibille horte, at Alt var gaaet ganske naturligt til, og at Nøglen blot var electriceret, ærgrede hun sig

meget over sin Lettroenhed. Men istedetfor at benytte denne Tildragelse til at forbedre sig og aflægge sine Feil, vedblev hun, paa Andres Bekostning, at være slukesyg, hvorved hun gjorde sig forhadet og foragtet af Enhver; ikke engang hendes Forældre elskede hende, men gave deres øvrige gode og lybige Børn Fortrinnet for denne uartige Pige.

Børneløse.

(Et Børrelse, hvori staaer et Dukkeshjokken.)

Gødsfendene Alexandrine, Amalie, Luise, Rosette og Otto elskede hinanden meget høit: og endsskjøndt den lille Dreng kun

var tre og Rosette fem. Alar gammel, saa ansaae deres ældre Søstre sig dog ikke for gode til at lege med dem. Da de Sidste nu en Dag kom hjem fra Skolen, raabte de Smaa, der allerede længe havde ventet dem: Velkommen, velkommen hjem! nu skal vi ogsaa ret lege sammen.

Rosette. Alexandrine har lovet, at give os noget Godt at koge, og saa kan Luise lave det og vi Andre ere Herrer og Damer, og gaae i Visiter.

Otto. Og jeg vil være Fader, og I Piger mine Børn.

Amalie. Ha, ha, ha! Saa vare Børnene jo meget ældre end Hr. Papaen.

Otto. Nu saa er jeg Bedstefader og Rosette Bedstemoder.

Amalie og Luise. Det er jo endnu galere! ha, ha, ha!

Otto. Naar I bestandig ville lee ad mig, saa vil jeg

Det ikke mere lege med Eder. (Han gaaer vreb hen i en Krog af Bærelset).

Rosette (til sine Sødsfænde). Saa ti dog! — Kom, Otto, kom tilbage, (hun tager ham ved Haanden) Du skal være Fader, jeg Dit Barn, Luise Koffepigen og Amalie Bedstemoder.

Amalie. Ha, ha, ha! Jeg den gamle Bedstemoder; saa maa jeg vel gaae ved Stof og tage en Kappe paa. (Hun tager en stor Kappe paa, en lang Nattrøie ovenpaa Kjolen og en Alen i Haanden, istedetfor Stof; derpaa hinker hun krumtboiet omkring i Bærelset).

Alle lee. Ha, ha, ha! hvor den gamle Bedstemoder dog seer pudsig ud!

Otto. Men lad os først danske og holde Bal.

Amalie. Vi har jo ingen Musik; eller skulde vi danse efter Piben. (Hun tager en Pibe i Munden og piber).

Otto. Nei, ikke pibe, vi synge hellere: ringle, ringle, rangle!

Amalie. Na, det vil være herligt! — Nu saa kom. (Børnene tage hinanden i Haanden og synge og danse).

Ringle, ringle, rangle!

Lad ei Glæden mangle!

Først vi danse lystigt: hop!

Siden raabe: stop, stop, stop!

(Alle, undtagen Otto, sætte sig ned paa Dørtrinnet.)

Amalie til Otto. Sæt Dig dog ogsaa! Du staaer jo der saa stiv, som om Du var min Gemal, den gamle Bedstefader. (Alle lee.)

Otto. Jeg vil slet ikke lege mere med Eder (han vender sig bort fra dem).

Rosette (smigrende). Vær ikke vred, Broerlille. Lad os nu lege Visiter.

Luiſe (vender sig om fra Kjøkkenet og siger til de Andre:) Men hvem ville I da besøge, der er jo Ingen her i Værelset, undtagen os?

Amalie. Koffepigen har her Intet at sige; pas hun kun Maden i sit Kjøkken.

Luiſe. Ih, Ih! hvor fornem! (Hun træder med afmaalte Skridt tilbage til Duffekjøkkenet og ordner Kjøkkentøiet, idet hun siger til sig selv:) Men hvad skal jeg da koge, Fæde og Skuffer ere tomme og i Spisekammeret er heller Intet.

Døren aabnes, og Alexandrine, den ældre Søster, træder ind med en Kurv Brød og Frugter.

Luiſe. Ah, nu kommer Forraad! Jeg vil ſtrax lægge Beſlag paa det. (Hun tager imod Kurven.)

De øvrige Børn omringe Alexandrine ſmigrende: Kjære Søſter, leg med os, ſaa gaaer det meget bedre. Naar Du tillader det, ville vi gjøre Dig et Beſøg.

Alexandrine. Hjertelig gjerne. (Hun ſætter ſig ned med ſit Arbeide ved et Bord.)

Amalie. Men nu maa vi iſorveien uddele Rollerne. Alexandrine er den naadige Frue, Luiſe Kokkepigen, Otto er Manden og jeg er Din Kone.

Otto. Nei! Dig vil jeg ikke have til Kone, thi Du gjør altid Nar ad mig. Roſette er min Kone.

Rosette. Herligt! saa tager jeg min Dukke paa Armen, og den er vort Barn.

Amalie. Og hvad skal jeg da tilsidst være? maaskee end- og slet Intet?

Otto. Du er jo Bedstemoder.

Amalie. Ah ha! men I skal ogsaa have Erbødighed for mig.

Otto. Jeg har slet ingen Erbødighed for Dig.

Amalie. Ih, saa leger jeg ikke med.

Rosette. Na jo, aa jo!

Amalie. Nu saa lad være da, for at sige Dig. (kalder)
Koffkepige!

Luiſe. Hvad befaler deres Naade?

Amalie. Gaa til Fru von Rüder og meld os.

Luiſe. Ret vel. Jeg vil kun først klæde mig efter min Stand. (Hun binder et hvidt Torklæde for ſig, tager en Kurb paa Armen, og nærmer ſig Alexandrine, idet hun hilſer hende:) Mit naadige Herſkab anbefaler ſig underdanigſt, og naar De naadigſt tillader det, vil hun ſtrax gjøre ſin Opvartning.

Alexandrine. Jeg anbefaler mig ligeledes, hendes Beſøg vil være mig meget behageligt.

Luiſe kommer tilbage og bringer Svaret paa behørig Maade.

Amalie. Nu, mine Børn, ſaa lad os da gaae.

Rosette, (tager ſin Dukke paa Armen og giver den et ſtort Torklæde paa, hvorpaa hun ſiger til Otto:) Men Du, min Broder, maa tage Faders Hat paa og binde et Torklæde

om Halsen, for at Du ikke skal see saa barnagtig ud. Du kan ogsaa tage en Stok i Haanden (hun hjælper ham dermed).

Amalie. Naar vi kun havde en Paryk, den maatte flæde ham ganske usorligneligt.

Otto. Jeg vil ingen Paryk have! Du kan tage den paa selv, Du gamle Bedstemoder.

Amalie. Nu saa kom, min kjære Sønnesøn.

(De gaae hen til Alexandrine og banke paa.)

Alexandrine. Kom ind!

Amalie. De har tilladt os at maatte opvarte Dem, naadige Frue. —

Alexandrine (kysser hende). Det glæder mig uendeligt, at see Dem og deres kjære Born hos mig. De have dog Alle befundet dem vel?

Otto. (Gjør en stiv Compliment) Vi have Alle besundet os vel.

Alexandrine. Behager De at tage Plads; thi de maa være trætte. (Hun byder dem Stole.)

Rosette. Vi have ikke gaaet langt, men det er meget hedt. (Hun sætter sig.)

Otto. (Roser sit Halsstørklæbe) Ja, det er idag meget hedt.

Rosette. (Sagte til ham) Du maa ikke løse Størklæbet af, det passer sig ikke.

Otto. Saa bind det fast igjen. (Hun binder det.)

Alexandrine. Herr Geheimeraaden har vel mange Foreretninger?

Otto. O ja, jeg maa bestandig kjøre og ride ud.

Amalie. Paa Kjøphesten, der staaer i hans Kammer.
Han maa desuden dandse ringle rangle og spise og drikke.

Otto. (Sagte) Men det er jo ikke Arbejde. (Høit) Jeg
maa læse og skrive.

Alexandrine. Det troer jeg, De har et vigtigt Embede,
hvorved altid er meget at gjøre.

Otto. Ja. Jeg maa ogsaa ofte gaae i Haven og samle
nedfalden Frugt.

Alexandrine. Det tager rigtignok ogsaa megen Tid.

Amalie. Især naar man lader den spadserer fra Sorden
lige i Munden.

Rosette. (Staaer op) Nu ville vi ikke længere falde
naadige Frue til Besvær. Mit Barn begynder ogsaa at blive
uroeligt, visch, visch (hun vugger det paa Armen).

Alexandrine. Na den kjære Lille! Hvor gammel er han da?

Rosette. Otto Maaneder. — Kom saa, kjære Mand.

Alexandrine. Det gjør mig ondt, at Geheimeraaden haster saa meget.

Otto. Stegen er vist færdig; saa skal vi spise.

Amalie. Og saadanne vigtige Forretninger lade sig ikke opføre, det veed naadige Frue af Erfaring.

Alexandrine. Rigtignok bliver Ordenen i Huset forstyrret derved.

Rosette. Vi anbefale os ærbødigt og takke for venstabelig Modtagelse.

Otto (Sagte til Rosette). Du behøver ikke at takke, vi ere jo ikke blevne beværtede med Noget.

Rosette. Det siger Intet, man maa dog være høflig.

Amalie. Jeg haaber, naadige Frue, at de snart gjør os den Være at besøge os? Jeg anbefaler mig.

Alexandrine. Tjenerinde. (De gaae hjem.)

Otto (Kalder) Koffkepige!

Luiſe. Hvad befaler De, strænge Herr Geheimeraad.

Otto. Jeg er ingen stræng Herre.

Luiſe. Altsaa, min naadige Herr Geheimeraad, hvad er til Deres Tjeneste.

Otto. Tag min Hat og Stof. Tag ogsaa Barnet, og ret an.

Luiſe. Meget vel, min Herre. (Hun putter Duffen i en Suppeſkaal og sætter denne paa Bordet.)

Rosette. Er hun gal, Koffkepige. Skal vi da spise vort eget Barn?

Amalie. (Dandser lystig omkring i Bærelset) Ha, ha, ha! Det er en Ret, til at lee sig ihjel af.

Luiſe. Herr Geheimeraaden har jo selv befalet det?

Otto. Hvorledes, har jeg befalet det?

Luiſe. De ſagde jo, jeg ſkulde tage Barnet og rette det an.

Amalie. Ha, ha, ha! en nydelig Misforſtaaelse; (til Koffkepigen) Bær nu Maden frem; thi vi ere komne ſultne hjem. — (Luiſe bringer alleſlags Spiſer i Duffehusgeraad, og ſætter det paa Bordet. Børnene ſpiſe deraf, og forſætte under Spøg og Latter deres Leeg, indtil de ſkulle ſpiſe til Aften.)

K o r t h u s e t .

Kjære, kjære Moder! raabte Karl og Luise, giv os dog et Spil Kort, for at vi kunne bygge Huse. Vi skal ogsaa være gode og artige og ikke fives. Godt, sagde Moderen, paa Eders Løfte vil jeg give Eder Kort; men holder Ord! Og nu tog Moderen i eet af sine Skabe et heelt Spil Kort. Nu tog man fat paa at bygge Huse, saa det var en Lyst at see paa. Karls Bygning havde allerede anden Etage, da den lille toaarige Julius nærmede sig til Bordet og lænede sig op til det, for bedre at kunne see. Da han saae de smukke Korthuse, begyndte han at juble og springe, saa Bordet rystede deraf og Husene styrtede sammen.

O, Du hæslige Dreng! raabte de smaae Bygmestere, hvorfor har Du revet vores skønne Slot om? Nu skal Du komme til at boe i et Bondehuus, det ville vi til Straf bygge op til Dig. Julius forstod ikke ret, hvad hans Sødsfende sagde, men han saae, at de vare vrede, og gik bort fra Bordet, for at lege med sine Heste.

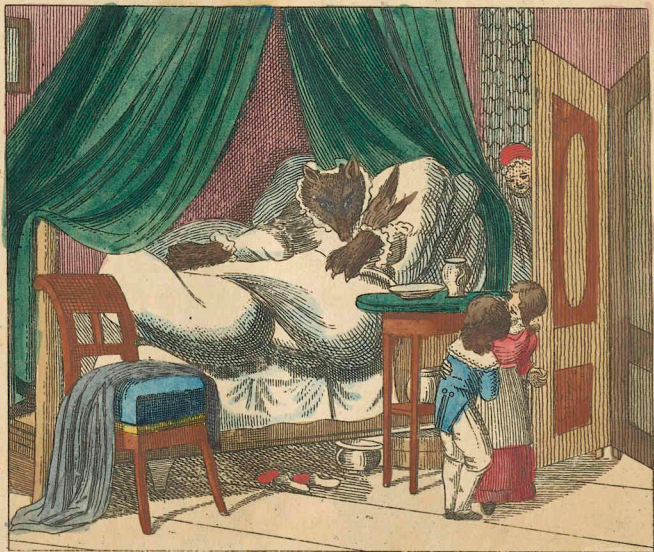
Nogen Tid efter stode et Par skønne Landhuse, opbyggede af Kort, paa Bordet. Moderen blev kaldet, for at see det kunstige Arbejde, og Julius fik Tilladelse til, paa hendes Arme, at beundre det i Graastand. Men da Husene altid bleve staaende paa deres Plads og Børnene Intet mere havde at bygge, kjedede de sig, og tillode Julius, at omkaste dem. Den lille Dreng gjorde det med høit Jubelsfrig, og hans Sødsfende morede sig med at bygge op igjen. Da de havde bygget længe

nok, bleve de kjede af den Leeg, og gave Moderen Kortene tilbage igjen, idet de sagde: At bygge Huse er slet ikke morsomt mere. Da svarede Fru Reinhold:

Naar stedse vi et Gode nyde,
 Tilslidst vi Lede derfor faae.
 Og hvis det os igjen skal fryde,
 En Stund det os berøves maa.

Børnene forstode ikke Moderen, men de gjorde, hvad hun sagde, idet de morede sig med en anden Leeg.

Sødsfendene.

En Fabel.

Der var engang en Moder, der havde en Søn og en Datter. Den lille Pige kaldtes, formedelst sine skønne blonde Lokker, i Almindelighed kun den lille Blondine. Det var to meget artige og villige Børn, der vare elskede i hele Byen. Dette mærkede man især paa den lille Blondines Fødselsdag. Hun fik skønne Blomster til Foræring af sine Veninder, og af Moderen en herlig Kage. Den Lille glædede sig i Begyndelsen meget derved, men snart faldt det hende ind, at hendes Bedstemoder var syg, og ikke kunde komme til Festen. Da begyndte hun bitterlig at græde, og sagde: Ak, gid Bedstemoder ogsaa havde et Stykke

af denne gode Kage, saa vilde den smage mig dobbelt saa godt! Det gjorde Moderen ondt, at see sit Barn sørgmodigt paa denne Dag, og hun sagde: Naar Du selv vil gaae med Din Broder til den By, hvor Din Bedstemoder boer, og bringe hende af Din Kage, saa vil jeg fylde en Skaal med Gløde, for at hun kan lave sig en god Kaffe. Børnene hoppede og jubede, og glædede sig meget.

Det var en skøn, behagelig Morgen; Solen skinnede klart, og Fuglene sang paa alle Grene. Da Børnene nu havde Hattene paa og vare udrustede til Afreisen, sagde Forældrene: lov os først, ikke at forlade Landeveien, for at Naboerne, der arbeide paa Marken, kunne see og i Nødstilfælde hjelpe Eder. Børnene lovede, at være lydige, og begave sig lystige og fornøiede paa Veien. Men da de skulde forbi en Skov, og Solen begyndte at stikke dem i Ryggen, sagde de: Naar vi vidste Veien igjennem Skoven, var det dog meget behageligere, at gaae

i den kjølige Skygge, end i det hebe Solſkin. Vi behøve jo kun at følge Skovveien, raabte Blondine, ſaa kunne vi jo ikke tage Feil! Og nu ſprang Begge glade ind i Skoven. Her fandt de en Mængde Jordbær, hvilke de ſtrar gave ſig ifærd med og ſnart puttede i Munden, ſnart i deres Kurve. Men pludſelig hørte de Trin bag ved ſig — tap, tap! og da de ſaae ſig om — ſtod en ſtor brun Bjørn, paa Bagbenene, og ſagde med hæſ Stemme: Hvor ville I hen, Børn? Skoven tilhører mig, og jeg lader Eder ikke komme ud igjen, lov mig da at gaae den Wei, ſom jeg vil viſe Eder. Da begyndte de Smaa at græde og ſkrige, og fortalte Bjørnen, at de vilde bringe Kage og Fløde til deres ſyge Bedſtemoder.

Godt, ſagde Bjørnen, jeg vil gaae iforveien og melde Eder, følg kun bagefter.

Børnene reiſte ſig zittrende og gik bag efter Uhyret; men han tog ſaa lange Skridt, at de ikke kunde følge ham og ſnart

tabte ham af Sigte. Herover vare de ret hjertelig glade, og ankom da til Bedstemoderens Huus. De bankede paa Døren og en raa Stemme svarede: Kom ind! Børnene saae forundrede paa hinanden og sagde sagte: Al, Bedstemoder maa være meget syg, da hun har en saa raa og fremmed Stemme. Da nu Børnebørnene traadte ind i Kammeret, saae de Bedstemoderen ligge i Sengen. Hun havde en stor Natkappe paa, og hendes Ansigt var bedækket med et tyndt Slør. Hun havde Mattroie paa, og Handsker paa Hænderne. Børnene forkræffedes, da de saae den tykke Figur ligge i Sengen, og sagde ængstelige: Her, Bedstemoder, have vi medbragt Kage og Fløde; ogsaa et Par Jordbær have vi. Vi skal hilse fra Fader og Moder og spørge, hvorledes Du befinder Dig?

Ikke meget vel, svarede den Syge. Sæt kun Alting hen paa Bordet og kom hen til mig. Børnene nærmede sig ængstelige Sengen, og da de saae de store Dine blinke igjennem Slø-

ret, spurgte de ængstelige: Ak Bedstemoder, hvorfor har Du dog saa store Dine?

For at jeg bedre kan see.

Dg saa store Dren?

For at jeg bedre kan høre.

Dg saa lange Arme?

For at jeg bedre kan omfavne Eder!

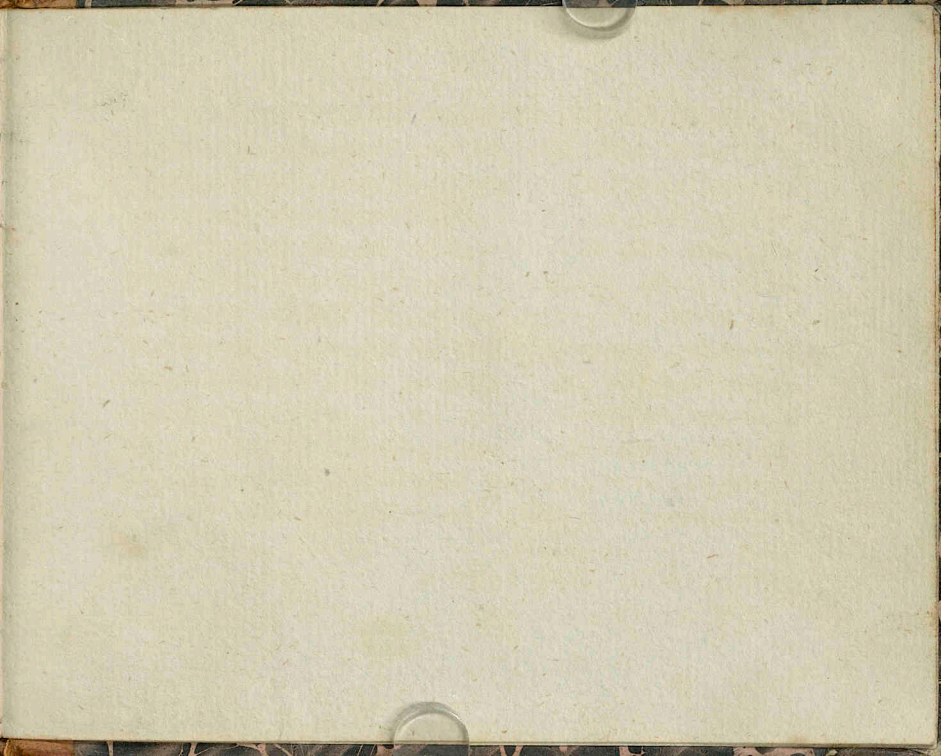
Dg nu slog den Armene saa hæftigt omkring Børnene, at hele Stuen rystede deraf, og de Smaaæ grædende udraabte: Ak, kjære Bedstemoder! hvorfor har Du dog en saa stor Mund?

For at jeg bedre kan æde Eder! Strax aabnede den forklædte Bjørn sit frygtelige Gab og vilde sonderrive dem med sine store Tænder. Men pludselig reiste den virkelige Bedstemoder sig op bag Sengen, og greb hurtigt en lang Kniv og stak den igjennem Bjørnens Hals, saa at den pustende og stønnende lod Børnene fare, og død faldt tilbage i Sengen.

Da Børnene nu fortalte, hvad der var mødt dem, sagde Bedstemoderen: Hele Eders Ulykke er kommen af, at I vare ulydige og ikke fulgte Eders Forældres Raad, da de dog udtrykkelig have befalet Eder at gaae paa Landeveien, hvor saadant aldrig kunde møde Eder. Og havde jeg ikke kjendt Bjørnen, allerede udenfor Døren, paa dens Stønnen, og hurtig skjult mig bag Sengen — havde I nu ikke havt en Bedstemoder, der har Eder kjær og giver Eder mange gode Ting. Børnene styrtede om hendes Hals, trykkede og kyskede hende, og lovede aldrig mere at være ulydige.

Derpaa flødte Bedstemoderen, der ikke var syg mere, sig hurtigt paa, og ledsagede sine Børnebørn hjem, hvor hele Familien samlet tilbragte en ret fornøiet Dag.

W. Rosem

